



Sodrásban 2010

Sodrásban 2010

*Amatőr költők
antológiája
2010*



2010

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borítógrafika: Bana Brigitta

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Barátok Verslista

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

(<http://portal.verslista.hu>)

Trásaink

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES

Szeretlek

Lehullok, susogja most a falevél.
A sötét gondolatok egyszerűen
Eltűnnek, amikor felidéz a szél.
Tudod, neszt hallok itt a sűrű éjben.

Szennyes szavak: tisztára mosod őket,
szívedben kék vizű tavak, tudod jól,
megtisztulnak bennük édes szerelmek.
Fehér hangok gördülnek le szájadról.

Arcodról olvasom érzéseidet.
Szemeidbe nézve látom magamat.
Egyszerű lett, ami megmérettetett.

Tengerkék szemedben látom lelkedet.
Korallok lengedeznek szíved körül.
Mint te magad vagy, olyan törekenyek.

Lecke

Bimbót bontott a félelem jégvirága.
Öntöztem könnyeimmal.
Só marta árkok arcomon.
Riadtan repes a gondolat.
Hideg szavaktól fagyott fények.
Csend kemény fala köztünk.
Szájam szélére ragadt a mosoly.
Mint ködben tévelygő madár, verdes a szív.
Megbénult mondat botlik nyelvemen.
Vaksi remény téved be néhanapján.
Fogaim közé szorult a hangom.

Sötétben matató árny a lelkem.
Indák tekerednek rám orvul.
Gyökerek kötik gúzsba lábamat.
Ki akarom ásni ezt a paréjt.
Tátongó sebek szakadnak föl.
Gyomlálók kifulladásra.
Temetetlen gödrök mélyülnek.
Zuhanok.
Torkomban földgöröngyök.
Cigányútra szalad a tétova szó.
Felköhögöm a félrenyelt pánikot.
Menekülés görcse feszül gyomromban.
Remegő ujjaimat papírhoz szelídítem,
mert már megtanultam:
túlélem.

Szieszta

Pillangó pilledten pihenget,
piros szárnyán megcsillan a nap.
Pincehideg bort iszogatnak
pilléren ülve az emberek.
Várhat a munka az ebédig,
esznek csendesen katonázva,
falatokat kiporciózva,
hogyan jusson is és maradjon is.

Komótosan összepakolnak,
ha a falatozásnak vége,
a maradék megy a szütyőbe,
véletlenül sem pazarolnak.
Holnap is nap lesz, szól az egyik:
ami maradt, jó az pótlásnak,
de ha nem, hát kell a kutyának.
Kezdjük a munkát, mindjárt esik.

BIHARY ZSOLTNÉ

A bolond hónap

*Árnyék ágyaz bokor tövén
Pille libben bolyhlevelén
Rigó rikkant fészke élén
Izzad a lonc árok mélyén*

*Lila ibolyafej búvik
Int a mályva a köd oszlik
Szellő lobban – csirip csirip...*

A Duna-Tisza fölött

Fülemüle kis pacsirtánk
Afrikából hozza dalát
Májusi éjeken trilláz
Erre alszik ébred a ház

Gólya gólya gólyamadár
Messze az ősz hol van a nyár
Kéménytetőn villanypóznán
Szekérkerék hű fészked vár

Kócsag kócos lányát fonja
Így készíti a nagy útra
Tolldíszét ha húzza vonja
Kimerítő lesz az útja

Rétisas ha nem zaklatják
Nagy útra nem bontja szárnyát
Vízközelen vén fák csúcsán
Költi egy vagy két tojását

Sarlósfecske ritkán száll le
Reptében kerül az étke
Tollazata kormos-barna
Sarló alakú a farka

Siketen az udvarlástól
Siketfajd fenyőre szálldos
Torkát nem tülevél szúrja
Düggéssel párját szólítja

Sirály vijjog szirénázva
Érkezik egy nagy jégtábla
Kényelmesen hajókázva
Táncol rajta fia lánya

Turul az egeken túlról
Anyáalom mély kútjából
Álmos vezérünket hozta
Új hazáért Kárpátokba

Túzok gubbaszt lucernásban
Enyhén túlsúlyos fiával
Havas jeges januárban
Hogy jut így melegebb tájra

Uhu a nagy fülesbagoly
Az embertől távol honol
Fészekalja négy-hat tojás
Zsákmány után éjszaka jár

Vándorsólyom a világban
Vándorol ég magasában
Tyúkra egyéb madarakra
Zuhan mikor éhe hajtja

BODÓ CSIBA GIZELLA

Sodrásban

Folyó sodorján, mint
Könnyű tutajt,
Vagy monoton gépsoron
Szorgos kezek,
Kézről-kézre ad,
Mire eszmélsz,
Már felkapott,
S magával ragad
Egy nyüzsgő sereg.
Vergődsz, mint
Parton a bálnák,
Kiket ősi ösztöntük
Becsapott,
Mágnes-mezőjüket
Elhagyva egy másik
Erő partra dobott.
Elsietnél, hogy
Magányod óvd,
De ez olyan erős akarat,
Ahol nem diktálsz,
Ellent sem állsz,
Hagyod vezetni magad.
Milyen közösség
Mikor vonz be,
Mágnespatkóját
Miért kapod,
Bénítja lépésed,
Vagy szárnyalva röptet -
A végkifejletet még
Nem tudhatod.

A sors-szálak
Végén az ember
Olyan csomó,
Mit oldott és kötött,
Százfelé szakított,
Egybeterelt,
Folytonos változás vagy,
Míg Ő – öröktől fogva örök!

Éjszakai film

Az álom filmjét
előbb még tiszta
kockákon néztem,
majd lecsévélte
orsójáról a hirtelen
jött ébredés.
Idéztem volna vissza;
talán fontos üzenet,
de nem hozta újra
sem lezárt szemhéj,
sem tovább őrzött
ágy-meleg.
Álom-maszk lecsúszott,
lemeze másikat takart,
fejtegettem, mint
hagymahéjakat,
odázva a bekúszó
reggel-lepleket,
de Ő győzött,
s fénye elé tettem
kitárva nappali,
csupasz lelkemet.

Őserdő

Libegő liánok,
függő hidak,
égi lajtorján
szín-pázmák,
hegyével égbe szúr,
lábát megtámasztják
mélyben rejtező fossziliák.
Őserdő szövetét
lyuggató városok
titkukat takarják
világ elől,
Papagáj rikácsol,
elsikló vipera
élelmet vadászik,
minden, mi öl.
Ős-erő törvények,
fejtetlen rejtvények
mélyére nem hatol
Nap fénye sem,
százezer években
éli az időt,
az idő fel nem éli,
oly eleven.
Őserdő lélegzik,
párolgó lehelet
tölti tüdőnk,
varázsa oxigén,
ha fogyni kezdenél,
elveszne erőnk!

BOR ERIKA

Jánoska

Nem is oly rég hallottam egy kedves történetet egy kisfiúról, Jánoskáról, aki nagyon nehéz körülmények között tengette mindennapjait. Kora reggelenként segített édesapjának a ház körüli munkában, majd az iskola után fáradtan látott neki másnapi házi feladatainak elvégzéséhez.

Mindenki szerette őt, hiszen mindig mindenben csak a szépet látta meg. Amikor csak tehetett, segített, és sosem felejtette el bókokkal elhalmozni a lányokat, nőket. Nem ismerte a könnyeket, mindig mosolygott, bármilyen nehéz is volt az élete. Nem kért, csak adott! Ezért is szerették őt oly sokan. A pozitív gondolkodásáért, bátorságáért és a mindig csak adni akarásáért.

Egy őszi hajnalon, amikor lóháton be akart menni az istállóba, leesett az állat hátáról, és nagyon megütötte magát. Abban a pillanatban fájdalmat érzett, de nem úgy és nem ott a testén, hanem a lelkében, hiszen ő így lett nevelve. Elszomorodott, hogy most akkor ki fog segíteni fáradt, beteges édesapjának. Ez fájt neki legbelül. Kevéske pénzük pedig nem tette lehetővé a komolyabb orvosi kezeléseket. Végül mégis csak bementek a kórházba, ahol megműtötték a kisfiú lábát.

Egy szép napon az iskolában a tanító bácsi segítő kéréssel állt elő Jánoska osztálytársai elé.

– Mint azt már ti is tudjátok, kedves osztálytársatok komolyabban megsérült a ház körüli munka során. Én magam is tudom azt, hogy szegényes körülményei nem teszik lehetővé a hatékony, gyors gyógyulását. Mindenekelőtt szüksége lenne egy mankóra, hogy mihamarabb közöttünk lehessen. Csak csoportos összefogással tudnánk megvalósítani közös célunkat, hogy Jánoska újra lábra állhasson, újra velünk lehessen. Azt is tudom, hogy itt falun nagyon nehéz egyik napról a másikra kijönni. De hiszem, hogyha mindenki csak egy kicsit is adna hozzá, akkor újra közöttünk tanulhatna.

– Én máris oda tudom adni az uzsonnámrá kapott pénzemet – jött hátulról egy lelkes kis hang. Én meg el tudnám vinni neki minden nap a házi feladatot – ajánlotta fel segítségét az egyik kölyök.

– Én is... én is... én is...! – jelezték felajánlásukat a többiek.

– És ki tudna még segíteni? Az emelje magasba a kezét – kérte a tanár bácsi őket, miközben másodpercek alatt megnőtt a magasba emelkedő kis kezek száma. Nem elég a szó, ezt tettekkel is véghez kell vinnünk – adott hangot véleményének a tanár úr, miközben mindenkitől elbúcsúzott a holnapi vizionálásig.

– Jó reggelt, tanár bácsi! Én megkérdeztem tegnap a szüleimet Jánoska ügyével kapcsolatosan. Nekünk is nagyon kevéske van odahaza, de anyu azt mondta, hogy ahol jut kilenc gyermeknek, úgy ott a tizediknek is akad. Küldött kis kolbászt, paprikát, használt kis ruhát Jánoskának. Mi, sajnos, csak ennyivel tudunk hozzájárulni a mielőbbi gyógyulásához.

– Nagyon köszönöm – hálálkodott a tanár úr, miközben bajsza alatt mosolyra derült a szája. Tudta ő, hogy a legelső segítők, mindig a legkevésbé tehetők közül kerülnek ki.

– Tanító úr! Az anyukám és az apukám küldött egy kis pénzt. Apu azt mondta, hogy mindig szem előtt kell tartani egy ügynevezett *fontossági sorrendet*, ami azt jelenti, hogy mi a jövő hónapban is el tudunk menni a nagymamához nyaralni, de Jánoska most lett beteg, s most kell segítenünk rajta.

A leghátso padban ott lapult egy gyermek, aki mindig a legszebb, legtisztább ruhákban járt iskolába; akinek az uzsonnája mellé mindig volt csomagolva egy szelet csokoládé, egy üveg frissen fejt tejjel, s aki eminens tanulóként mindig csak jó jegyeket vitt haza. Máskor mindig büszke volt magára, de most mélyen hallgatott. Igen, ő volt Márk, gazdag családi háttérrel, akit minden reggel szép hintóval vittek az iskolába, aki kihúzta magát, amikor a frissen vasalt, tiszta ingére irigykedő megjegyzéseket tettek a gyerekek. Most lapult. Mert az apja azt mondta neki, hogy nem tudnak segíteni a kis osztálytársán, mivel a családnak új bútorra van szüksége, s akkor még kellenének újlovak is a birtokukra. Márk életében először elszégyellte magát.

– Mi, sajnos, nem tudunk adni, de szívesen odaajándékoznám neki a kis lovas katonámat, ami nagyon tetszik neki... és bármi-ben... a tanulásban is szívesen segítek neki – felelte lesütött szemmel.

– Az én papám és mamám is adni fognak neki egy kis... *valamit* – mondta vékonyka, elcsukló hangon az egyik kislány. Nem tudta még, hogy mit, csak gondolatainak szavakba formálása után jutott eszébe ez az „adni... valamit”! A szülei tegnap egészen mást mondtak neki. Azt reagálták, hogy miért nem volt elég óvatos a gyermek? S hogy az apja miért nem figyelt oda rá jobban? Ha így tett volna, akkor nem esett volna le a csöpp fiú a ló hátáról. De ugyan honnan tudhatták volna, hogy Jánoska két keze dolgos munkájával igyekezett segíteni édesapjának?!

– És te, Jóska, Máté, Lukács... és te... és...? – kérdezte fellelkesülve a tanító a többi gyermeket, miközben egyre csak szaporodott és szaporodott az asztalra tett élelmiszerek, ruhák, apróbb tárgyak sokasága, és csak úgy gurultak az apró fémpenz érmécské a jó lelkű tanítójuk felé.

Így történt hát, hogy egy nemes cél érdekében történt összefogás segített egy kedves kisfiú gyors felépülésében.

Kutyuska – Élet nevű küzdelem

Éppen hazafelé tartottam a Gyuláról Csabára vezető úton, amikor szemeimmel megpillantottam egy kiskutyát, mély fájdalommal az arcán. A távolban zajokat hallottam – meg persze a járművek fékezésének kellemetlen csikorgását. A nap forrón süttött az arcomba. Boldog voltam. A leleteim jók lettek. S rövid tanakodásomat követően megállt velem szemben egy sötét kis szörpamacs, szomorúsággal a szemeiben. Mintha egy ember nézett volna rám. Úgy gondolom, hogy több érzése volt annak a kutyának, mint korunk emberének ebben a rohanó világban. És hűségesebb is, mint mi. Ápolatlan bundázata miatt arra következtettem, hogy kóbor kis állatka lehetett. S amikor mélyen

belenéztem a kutya szemeibe, félelmet láttam meg bennük. Félt tőlem, az embertől. Egész biztosan bántották, mert lelkének tükrében megláttam a bánatot. Lassú léptekkel haladtam el mellette.

Szerettem volna adni neki ennivalót, de, sajnos, nem volt nálam. Láttam rajta, hogy éhes. És az éhség, az nagy úr, még az állatvilágban is. Tettem pár lépést felé. Nem történt semmi. Nem szaladt el, csak némán állt egyhelyben. Tovább haladtam. Hátra pillantottam, s láttam, ahogy nézett távolodó alakom után. Észrevettem, hogy az egyik hátsó lába hiányzik. Három lábon állt a kutya, előre lekonyuló fülecskéekkel. Fejét kissé oldalra billentette, szemeivel szomorúan nézett a messzeségbe rám, mint aki mondani szeretne valamit.

Talán csak azt, hogy az élet kemény, hogy minden nap egy küzdelem az életbemaradásért, élelemért, s hogy tudnunk kell önmagunkat megvédeni az erősebbektől, a nagyobbaktól és a különféle negatív hatásoktól. Mert kutya egy világban élünk, s ha látják a gyengeségünket, akkor percek alatt bekebeleznek bennünket. Azonban mégis jó valamire ez az ÉLET nevű küzdelem!

„A fény harcosa” – részlet

Nehéz meglátni mindenben a jót. Megbecsülni a hétköznapi apró örömeit, értékeit. Barátnak lenni kiváltság és tisztelet. Hiszen mindenkinek csak „egy” a legigazibb. A fényharcos boldog, mert barát lehet. Együtt kacaghat és sírhat a másikkal. Tudja, hogy a titkokat, miket rábíztak, meg kell őriznie. Ő a kiválasztott. A tucatemberek közül az egyetlen. Ez örömmel tölti el. De ha időnként visszautasítják, vagy csupán nem érnek rá, akkor sem lógatja az orrát. Továbbmegy az úton, miközben új barátokra lel. A kudarc nem tántorítja el az új ismeretségek kötésétől. Olykor szomorúan sétálgat a vízparton, s elmélkedik a múlt eseményein. S még az is meglehet, hogy hiánya egy szép napon feltűnik a másik szemében.

BUDAI ISTVÁN

Lassan

Lassan mi is elmegyünk,
átad a sors a feledésnek.
Csupán két évszám leszünk,
mit fejfáinkba belevésnek.

Amikor

Amikor a kezeknek
a kezek jeleznek,
amikor egy mozdulatból
egy újabb mozdulat szól,
amikor a szemek tükre
kapoccsá lesz mindörökre,
akkor kéne megmaradni,
az időt kőbe faragni.

Aki a sorsa ellen vétkezett

Aki a sorsa ellen vétkezett,
s a feléje nyúló két kezét
nem tudja marokra fogni,
kár annak már nyafogni.

Aki a sorsa ellen vétkezett,
mint hangzóról az ékezet,
lassan majd ő is lemarad,
már nem vet, és nem is arat.

Aki a sorsa ellen vétkezett,
biztos, hogy későn érkezett,
és régen rossz már annak,
kinek csak rémálmai vannak.

Leltár

Sivár, monoton,
egybecsomódó napok.
Meg nem írt naplóból
kitépett lapok.

Az út

Hogy voltaképpen miért írok?
- Biztos van rá ezernyi ok -
de ez már néha eszembe se jut.
Mert olyan vagyok, mint az út,
mely vakmerőn a csúcsokra fut:
egyszer régen nekivágott,
hogy meghódítsa a világot.

November

A természet palettáján a színeket
Most egy új festő kavarja.
Ahogy az ősz ujja integet,
Barnára vált az erdő avarja.

Eltűnik a kék és a mélyzöld,
S uralkodik a sárga, a barna.
Feketén nyújtózik a vén föld,
Mintha mindent mély bánat takarna.

Szomorúan néz az elhagyott ágra
S búcsút int a szél ringatta levél.
Hintázó táncát szép lassan járja,
Ahogy birokra kel vele a szél.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

Haláltánc

Az égbolt lerogyott. Kiokádta mérgét,
s maga alá gyúrte a holnapot.

Bömbölve húrjába csap a szél,
vágató sörénnyel tipor,
s nem remél már kegyelmet
a délceg fenyő.
Megnyúlt derékkal vad táncba kezd,
széttárt karjaival az égre mered.
Halálsikolyát elnyomja az örült fergeteg.

Már csak derékba szakadt
kiáltása tör az univerzum felé.

Hajnali álmok

Szivárványhídon jössz felém,
s a ragyogó sátorból úgy
hull rám kedves arcod,
hogy megremegnek a
sarjadó tavasz hírnökei.
És te máris a nyarat óhajtod,
az álmodó, fényből szőtt mezőket,
ahol talpunk alatt s fejünk felett
csillagok rebegnek,
s a búzakalász ölében
a holnap ígérete üzen.
Aztán mégis köddé válsz,
mint csendes hajnalon az álmok.

Míg nem voltál

Míg nem voltál,
nem tudtam mily
szőkék a mezők,
nem értettem
a madarak énekét,
s a habzó felhők
mögött nem láttam a kéket.
Évődő szivárványok
rejtettek téged,
s az alkony bíborban égő
fáiban szunnyadt a vágy.
Míg nem voltál,
nem tudtam, hogy hozzád
vezetnek ezüstbe font,
napsugaras utak,
hogyminden tavasz
csak feléd mutat,
s a tenger csókos habjaiban
a Te ajkad feszül.
Csak bolyongtam
árván, esetlenül,
kerestem a hozzád vezető utat.
Míg nem voltál,
bénán csüngött a karom,
s nem pihenhetett
galamb-szelíd válladon.
Szemem íriszén
fényüket vesztették
a boldogság-csillagok,
s nem sarjadtak
mézízű-holnapok.
Míg nem voltál...



FENYVESI EDIT: NYUGALOMBAN VALAHOL

FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ)

Te vagy az életem

Először betűket, szavakat láttam,
melyeket mélyen szívembe zártam.
S kúsztak hozzám a szavak,
mint a dallamok,
s lassacskán minden szavad
szívemben fészket rakott.
Utána egy arc, egy mosolygó szempár
s egy gyönyörű érzés,
mit nekem e szempár feltár.
Azóta Te vagy a fénylő csillagom, a kéklő egem,
fényesen csillogsz napjaimon, perceimen:
Te vagy az életem!

Viaszkönnyek

In memoriam – A KEDVES

Fák színesedő lombjai beszélgetnek a szélben
A horizonton kusza felhők sodródnak tova
Az emlék ölel e csendes délutánban
Gyertyaláng vibrál átfon bennünket szerelmesen
Születésnapodon így köszöntenek velem
Arcomon érzések játszanak a fényben
Gondolatban koccintok emlékedre
A gyertyalángba könnyesen meredve
Most a viasznak is Érted pereg a könnye
Egyre messzebb kerül az emlék
Az évekből pillanatok villannak
A messzeségben a „túlon” Veled
Csendes nyugalmat így kívánok Neked!

Könny csillan

Sűrű ködpára ereszkedik le a tóra
Árva szívemre árnyak emlékek ülnek
Belevesznek fájó érzéseim a múltba
Szomorúfűz ágai a víz tükrén pihennek

Könny csillan meg mindkét szememben
Bolyongok búsan a szürke felhők között
Szelek szárnyán repülnék feléd
Csöndem s elnémuló érzésem fölött...

Megváltottál...

Habkönnyű, fodros felhők úszkálnak az égi óceánon. Olyan, mintha kergetőznének. A felhők között csodálatosan szép kék az égbolt. Most lelkem is ilyen habkönnyű. Így érzem, mikor szereteted szárnyal felém. Színes virágok díszítik lelkem kis-kertjét. Az én lelki virágoskertemben virítanak a virágok, és benne látom mosolyodat. Olyan a mosolyod, mintha pillangók lebbennének szemem előtt. Nagyon szeretem a mosolyodat.

Fontossá vált számomra a világ. Fontossá, mert nekem adtad a hitet, a reményt. Fényemmé, napommá lettél. Napommá, ahol mindig Rád gondolok, Rád gondolhatok. Szívem, lelkem nyugalmat lelt Nálad. Megváltottál - engem Te váltottál meg. Bennem van az örökös féltés, de sokszor a rettegés, hogy a távolság egyszer végtelenné válik, és útjaink elágaznak. Távol vagy, de olyan jó, hogy mégis olyan közel érezhetlek magamhoz. Sokszor elvakítanak bennünket a fények, és félek attól, hogy elvesztem a Fényt, hogy elveszítelek. A fényemet, az örök sugaramat, az életemet, és értelmetlenné lesz, értelmetlenné válik minden. Azután zuhanok a végtelenbe, és már semmi sem számít – minden elvesz messze.

Sóvárgó lelkünk a rohanó pillanatokban így marad meg örökké kettőnknek – a szeretet tisztasága, álmok csokrai között. Érzéseinkben s bennem: az érzés végtelenében, hogy szeretlek!

FÁBIÁN FRANCISKA

November

November van, és mégis szeretlek,
Amint didergőn elmélázva reszket
A kis juharlevél,
Mit fúj tovább a szél,
És boldog, mint kit eltemettek.

Hídra jártam nézni, ahogy esnek
Vízlelkű, öngyilkos esőcseppek,
Könnyebb nekik árban,
És békém találva
Célomhoz – most dúsan reszketek.

Őszszín szemem hajammal takartam,
Kaparós már torkomban a dallam,
Utam kis cipőmben,
Szétfagyott erőmben,
Még jó, hogy vélt tűzön ballagok.

Buszmegállóban tanultunk sírni,
Ott álltunk akkor... félek leírni.
Könny fakadt szemedből
A hideg szelektől:
Elhaló érzelmet facsartak.

Csorba Csillag

Csorba Csillag, csenevész, csecsemő csavargó,
csökönyös, csorba. Csalfa csal, csal. csak csen,
Csupa csapda, csöndben cselleng,
Csorba Csillag csak csókot csenne.

FEKETE ESZTER

Egy haldokló anya levele

Drága Gyermequem,

ma lettél 20 éves. Sok erőt és boldog életet kívánok neked! Testben nem lehetek már melletted, de a lelkem veled ünnepel. Elég érett vagy már arra, hogy ma megtudd, ki az édesanyád... Nem sok időm van hátra. Az orvosok szerint néhány óráig élek még. Leírom hát ide a teljes igazságot a születésed körülményeiről...és kérlek, bocsáss meg nekem mindezért. Ígérem, semmit nem szépíték, a halál küszöbén állva nem akarok hazudni az egyetlen lányomnak. Ma már büszke vagyok rá, hogy anya lettem. Gyönyörű kisbaba vagy...az én kicsi gyermekem. Bár így vártalak volna! Milyen boldog lett volna az utolsó 9 hónap az édesapáddal!

26 évesen még túl fiatalnak tartottam magam az anyaságra. Egyelőre nem akartam gyereket. Mikor az orvos megerősítette, hogy várandós vagyok, nem jutottam szóhoz. Azt sem tudtam hová menjek, mit csináljak, csak bolyongtam az utcán. Hirtenlen jöttél...nem tudtam örülni neked. Nem akartalak megszülni, de megölni nem tudtalak volna. Azt akartam, hogy élj. Apa nagyon örült a születendő babáknak. Az első hónapokban ő választott ki mindent számodra...nekem mindegy volt...azt hittem, úgysem tudlak majd szeretni.

Te közben nőttél, fejlődöttél...az első rúgások...ahogy teltek a hetek, hónapok, én egyre boldogabban figyeltem a növekedésedet, egyre jobban örültem közelgő érkezésednek. Azonban megtudtam, hogy nem nevelhetlek fel. A szívem túl gyenge, nem fogja bírni a szülést. Vagy idő előtt világra kell jönnöd, ami a 6. hónapban szinte biztos, hogy halálos lett volna, vagy csak rövid ideig élvezhetem az anyai boldogságot. Azt akartam, hogy élj...és hogy boldog légy. Talán rám is hasonlítasz majd egy kicsit.

Tudnod kell, hogy nem vagy egyedül. Van édesanyád. Az illatom, amit újszülöttként érzel, megmarad az emlékeid közt. Ha egykor nagyon egyedül leszel, érezni fogod, hogy a lelkem átöleli a lelkedet...

Kicsi lányom, bocsáss meg nekem! Ne haragudj az első napokért. Úgy hagyom itt a földi létet, hogy szeretlek, boldog vagyok, hogy élsz. Szeretném, ha a neved Piroska lenne...egy csodálatos kisbabanak, akiben tovább élek, és így nem marad magára... Most befejezem ezt az utolsó levelet, hogy a karomba vehesselek, gyönyörködhessek benned, drága gyermekem.

Szerető Édesanyád

Naplórészlet: a ki nem mondott igen

„Ülök a szobámban búsan, egyedül, és a fájó múltra gondolok.” Ezt teszem. És naplót írok. Írok, mert ki kell adnom magamból azt, ami fáj, rá akarom zúdítani a világra a bennem tomboló iszonyat egy részét...Iszonyat...éhes szörnyetegként marcangolja a lelkem...és nincs menekvés...és nincs megnyugvás... Magam előtt látom sápadt arcod. A fehér hajad szétterül a párnán...Erőtlen, remegő kezed esdve nyújtod felém...A fülemben cseng a hangod, ahogy nagy erőfeszítéssel még egyszer felteszed nekem a kérdést, ami egész életedben foglalkoztatott, és amire soha nem kaptál választ: szeretlek-e.

Emlékszem a szemed megtört fényére, ami mégis annyi szeretettel simogatott. Te mindig szépnek és csinosnak láttál...Földre szállt angyal voltam a szemedben...és én megtagadtam a választ a feltett utolsó és talán legfontosabb kérdésre! Csak ültem, és néztelek...akkor még a testi szememmel is láthattalak...ma már csak a lelki szemem előtt jelenik meg meggyötört, kedves arcod.

Halk sóhaj...a tekinteted üvegessé vált...a kezed hűlni kezdett a kezemben...

Te már jó helyen vagy. Ott, ahová te mentél, nincs kétség és nincs fájdalom. Már látod a lelkem...és tudod a választ. Azt is tudod, hogy azt kívánom, bár kimondtam volna akkor, az utolsó pillanatban a várva várt szót...de nem tettem...és most már ez a kimondatlan *igen* kísérteni fog egészen a sírig...vagy még azon is túl...

GERE IRÉN

Megyek utánad

Elbújhatsz előlem
az évek redői közt,
de megtalállak!
Hiába fedik
lényed jótékony
árnyak,
elárul mosolyod,
szemed csillogása,
egy árva sóhaj,
lépteid nesze, ...
nem jutsz messzire,
hisz' megyek
utánad...

Múltidézés

Zsebemben
egy húszas,
a buszon
rajtam kívül
csak pár utas...
Megyünk végig:
a Moszkva térig.
Az ablakon túl
mellettem egy
villamos csenget,
más nem zavarja
a csendet ...
Befelé mélázok
némán -

Szemben egy
úr köszönnyel
néz rám...,
– jólesik ez
a közöny –Érzem, egyszerre
vagyok kívül
és belül a körön...
Végállomás! –
hallom a
buszsofőr
ismerős hangját,
...leszállunk, és
elvegyülünk
a tömegben,
mint apró hangyák...

Szökésben

Szöknek az álmok.
kiürült éjszakáink
légyzümmögéssé
halkuló, távoli
neszei ringatják
lelkünk' – hazudnak
röpke örömet
távoli holnapoknak –,
mellünket feszítjük
elszánt daccal
a hajnali szélnek,
és indulunk a
szélmalmok ellen,
rég eldőlt csatákba.
Kilóra megvett
bírók fújják
ezt a meccset!

...

Szégyenlős koldus
lyukas kalapja
ásít a képünkbe
az utcán...
szökik a reménység!

Metamorfózis

az a tiszta hang
a zajban, hajnalban...
az a kacagás a szélben,
tegnap délből...
az a sóhaj a film után,
egyik délután...
az a furcsa fényjel,
az elmúlt éjjel...
és az a róka a hóban,
az is én voltam...!

Ringatlak...

Elringatlak.
Kétfestő kötényem
bölcse,
hangom zsongató
zsoltár,
nem számít,
tegnap rossz
vagy jó voltál...
Ölemben nyugszik
törekény álmod,
kopott kabátod
fogason szunnyad,

melegszik...
Sorsod most
királyokéval vetekszik.
Ringatlak némán,
nézem az arcod:
most nincs
több harcod...
elég a bajból!
Ajkad szögletére
az álom apró
mosolyt rajzol...

Diploma előtt

Szólhatna itt dal,
nem csak kocsmazaj.
Lehetne ez a hely
őszinte, tiszta lelkek
menedéke, nem az
árulás, szemfényvesztés
fedezéke – hisz' az
élet egyetlen pillanat,
mit a véletlentől
kaptunk, és amiért
cserébe semmit
nem adtunk –, pedig
ha visszanéznénk,
láthatnánk, mi volt
az érték, s mint
édes terhet, cipelnünk
kéne, cipelnünk kell
tovább, és ki kell
járnunk még pár iskolát,
hogy megkaphassuk
a végső diplomát!

Rajzok

Nézd...!
Rajzoltam
neked csillagokat
a téli égre...
Mosolyogj végre
úgy, ahogy régen
szoktál....
Vagy rajzoljak
szebbet a
csillagoknál?
Akarsz tündért?
lepkét? völgyet?
hósipkás hegyet?...
Csak mondd:
s én rajzok
neked tengert,
hajót, szigetet,
kagylót, gyöngyöt,
mit a kagyló kivetett,
...rajzok kertet
almafával,
szép piros
almákat rá, sokat,
csak hagyd
a gondokat!
...
Rajzok neked
Napot:
kiszínezem
a holnapot...

GERGELY EDIT

Egészen Hozzád

Emlékszel nemesebb napjaid édesen
pergő perceinek rég tovatűnt, vegyes
ízére? S puha, kék éjjelek álmodó
csendjére, grafitos hajnalok ébredő
fényére? Frigyedet szíved a Jóval is
tisztán őrzi-e még, mint a reményt, melyet
úgy táplálsz ma, akár gyermeket anyja, ha
kebléből teje dús cseppjein éltet egy
elképzelt, de beteg s néma jövőt? Hiszen
rab vagy, Lélek! A zárt földi világ, idő
és tér foglya, ki oly szívesen élsz csupán
tested bőrtöne gyors ópiumán – önös
harcod, hogy szabadon részese légy a száz
tündöklő alakot s szint ölelő hamis
birtoklás üres és torz örömének, új,
tátongó sebet ejt lényeden – így marad
szomjas tűz-sivatag mérge kutad s derűd.
Kincsek közt heverő, prédaleső korod
tűrt tükre, stilizált szobra leszel, s utóbb
már tárt önmagad is durva bilincs: komor
útvesztőd falakat bennem emel Feléd.
Hidd el, hajt valami, s nemcsak a vér, ami
lúktet benned, ahogy vágyad, erőd is egy
Forrásból ered – ám annak utat Te kell
most adj: újra tekints mélyre, időzz el az
áldott, szent Szerelem partjainál, amint
bensőd titkaiból csörgedez és csobog
telt kristályhabokon, majd szaporán halad
át rajtad ragyogó, bő folyama, brokát
pompájú szöveted lágy, arany és ezüst
szálú ékszereként. Friss vize öntözi
éned végtelenül szép, üde tájait,

önnön tarka, szelíd lelkületét, Neked
 bont életbe vetett pusztá hitet, s fogadja
 társakban születő, hús patakok sorát,
 apró, mégis oly tág, sok szeretet-jelet
 szikrázó, eleven tengerek indigó
 öblében. De gyere, s lásd, a kövek között
 üdvöd vésszesen áll – medreiben rekedt
 holtágad szomorú, szűk tavain. Miért
 tart mértéket a lét Kútja helyetted? Úrt,
 járt ösvényt keresel, talmi vigaszt? Talán
 forradt, hült heg előtt áldozol, és sekély,
 vergődő tudatod mégsem eresztik el a
 fájdalmak? Vajon unt, túl hamar élt, való
 kívánságaidig vissza akarsz ma még
 jutni? S kínozt a vád, hisz csak előre van
 út, s megcsalt a maró bűn, ami majd tovább
 kísér? Már ezer érv s tett kötöz el, de nézd:
 korhadt, ösztönösen rótt imamalmaid,
 bár rozsdás szegek és nyers anyag, ám Veled
 fordulnak belül! Ejts most Magadért fohászt,
 napról napra csiszolj, gaz, buja vétkeket
 örlj fel, s kegyet esdj értem is egykor az
 Úrnál; rút akadályt vess el, irányt ne szabj,
 csak hagyd, hogy közelebb érjen az óceán,
 s szívből, töltekezőn, távoli lángra gyúlt,
 dermedt ajkadon ős, bölcs bizalommal is
 kérdd, és megkönyörül rajtad az Ég! Siess,
 Testvér, add a kezed, mert mi vagyunk a kert,
 illattal teli, ép, balzsam-edény lehetsz,
 termő föld, a jövő óvta, örök virág;
 nyílt ágyásai közt már jön a Kedves, és
 Isten szól: „Legyen új Ember, igaz s egész
 Képmás!” – s Rámosolyogsz újra. Amint beszél,
 úgy is lesz, s az Ige drága keretbe így
 foglal - majd, amikor látja, akit Szava
 alkotott, gyönyörű Gyermeke lép elé.



FENYVESI EDIT: EGY MÁSIK ÉLET

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA)

Kín

A vágy, ha kiélni nem szabad,
csak kín. Hullámzó suttogó szavad
úgy hív, s képzeletemben gyötör
a feltülemelő, elnyomott gyönyör.

Őszi rítus

Levetem régi ruhámat.
Annyira vágyom a csendre.
Magába szippant a bánat,
Könnyeket csordít szememre.

Lelkemben érzem a vágást.
Káosz ül mellettem trónon.
Nézem az őszi sugárzást,
Hánytorog földi mivolton.

Levetem régi ruhámat.
Testemet ostorom éri.
Minden ütés egy találat,
Rítusom senki sem érti.

Novemberi hangulat

Tarkára festi a szél a tájat.
Aranyba vonja a fény az avert.
Feltárul mesés tündéri távlat.
Ködlepel erdőt homályba takart.

Rideg eső tép bütykös fákat.
Ágaikon lomhán játszik a dér.
Zúzmara rejti a hajló nádat.
A láthatár halkán álomra tér.

A tél kiteríti hosszú subáját.
Fogytán az ősznek ereje már.
Nem őrzi többet a földnek báját.
Tudja: uralma maholnap lejár.

Téli hangulat

Még fűledben cseng a tavasz dallama,
Megmaradt a nyár bódító illata.
Még érzed az ősz lanyha melegét,
S a szürke mögött még meglapul a kék.

Nedves ruháját felveszi a táj.
Tejszínű álmát álmodja a nyár.
Szitáló könnyben ázik most a rét.
Csendesül az élet, megpihen a lét.

Tündér nem táncol, a dala réveteg.
A természet fáradt, várja a telet.
Keringőbe kezd az út felett a szél,
falevéllal táncol, rekettye zenél.

Hópihe csillan, fehértenőt a zöld.
Fa lombja elhull, sárba lép a föld.
A fény hatalmát átveszi a hold,
Vágyunk sóhaja reménységet old.

Tavaszi álom

Ágy tart még ölében
melegítve énem,
de a tavasz sarjad,
újra zöldbe hajlad'
az erdőben a lomb.

Patak csattog délről,
súg a sás a széltől.
Mefogod e percet,
szép emléket rejthet
a tépett fátylú köd.

Felocsúdsz a múltból,
nem félsz már az újtól.
Kinyitva a szárnyunk,
fel az égbe szállunk,
vonz minket a hold.

Mező

Zöld ruhába bújva,
virágba borulva,
minden évben újra:
látom kertedet.

Kék ég alatt ázva,
napsugárba zárva,
csillagos határba':
fellelem lelkedet.

Fehér havas tájban,
jégvirágos bájban,
ködös nyoszolyában:
megértem énedet.

Mámorfény

Mámorfény önti formába az árnyad.
Ezüstbe csomagol simogató szárnyad.
Melírozottan takar hajam lombja,
kezed aléltnan rátalál a dombra.

Márványkés vési elmémbe a léted.
Láncodtól fülva felhevítem véred.
Ölve párba kényszerít a sorsunk,
elénk idézve e földi mivoltunk.

Szorításod fellobbantja a vérem.
Megőrzöm titkos szerelmünk, ígérem.
Érintésed tűzzel perzseli a testem,
megpihenek e rémült önkívületben.

Közelséged vágyom, tapintásod éget,
áttörném a jelent a jövőbe véled.
Kínodat érzem, s ismerem a vágyad,
kívánsz, s átkozol, felemészt a bánat...

Mármorfény önti formába az árnyat,
ezüstbe csomagol fesledező szárnyat.
Melírozottan hajlanak a lombok,
hulla-bíborba takarva a dombok.

Szivárvány

A lépcső felfelé vezetett,
fény övezte a rám hajló eget.
Rideg kövön megtorpant a lábam,
rácsodáltam arra, mit fent láttam:

Puha felhő finom, fehér foltja
karomként mart bele az égboltba.
Szürke perem lógott messze, távol,
úgy tetszett, két világot határol.

Itt a napos, üde-meleg képet,
amott a vihartól széttört létet
s horizonton felemelő látványt
(mint egy csodát): a színes szivárványt.

A Halál

Árván áll a Halál fekete lepelben,
mellette a halott időtől letéperten,
s mégis mindenki a Halált szidja érte,
hogy a vég az embert egyszer utolérte.

Az emberek félük végzet közeledtét,
késleltetni vélik imával a jöttét.
Úgy gondolják, Isten megóvjja majd őket
a Kaszástól, ki visz férfiakat s nőket.

A Halál áll árván, fekete lepelben.
Kívánja, hogy egyszer nyugalomra leljen.
Miként tölthetné be el nem múló létét?
Hogyan érhetné el az öröklét végét?

A halállal szemben

Nem érzi és nem hallja már,
csak vár és reszket, látja bár:
a lélek száll, idő rohan;
közel a vég, bárka suhan.

Szemét lehunyja. Mélabú
a koporsón a koszorú,
göröngy tapad a talp alatt,
a hóhér tovább nem halad.

Megáll, és hosszan ráteking,
kaszájával feléje int,
meglengeti a fátylakat,
keserű íz, 'mi megmarad.

Az ember törten összerogy,
csak fekszik, mint egy tépett rongy,
nem ágál, már nem alkuszik,
pora a földbe távozik.

Hűség

Nem ígértem esküm letéve,
hogy hozzád mindig hű leszek,
csak azt mondtam, magamhoz beszélve,
tőlem telhetőn ezért mindent megteszek.

Most, mikor előled kitérek,
börtönöm láncá meglazult.
Régi vágyam újra engem éltet,
lobban a tűz, mely bennem lassan megfakult.

Béklyómat letépve fáj a seb.
Feléd nyújtánám a kezem,
de szívemen marad a sajgó heg
s én egy másik szerelemben létezem.

Szomorú arcodban szemed
felcsillan, mint fájdalomad daca,
de ezt már nem enyhítheted,
elmúlt a mi időnk pátosza.

Hazám

Hazám, a mítoszod kínozt,
egy messzi, távoli hírt hoz.
Végleg megtorpan a lábam,
mondd, a megváltást mint várjam?

Földem, Te elveszejtsz engem,
itt állok, kétely ül bennem.
Vágyam, hogy lássalak téged,
éljem a dobbanást véled.

Otthon, nem tudlak kizárni,
tőled kell az életet várni.
Kérlek, ne ítélj felettem,
méreg a múlt a szívemben.

Várom a lassú feloldást!
Létem a távoli sors hát?
Téged nem tudlak feledni,
nélküled nem vagyok senki!

Árulás

Megszeppentem, amint ott álltam
lesütve a szemeimet.
Rossznak vélték, mire vágytam,
mikor kértem: szeressetek!

A megértést, mire vágytam,
nem adta meg, nem tehetted,
hogy a világra szólj bátran,
unokámat ne verjed meg.

Már csak az ütések láttam,
pedig kezed nem érintett.
Szívem mélyén omlott várban
keménységed megrémített.

S tudomásul vettem ekkor,
mi szívemben bűt hevített:
létem csak zavaró faktor,
nekem nincsen, ki segíthet.

Magadat keresed

Evezel hevesen
fekete tengeren
sebtelen lelken
nincsen hatalma

Elmerengsz nesztelen'
ezer esztelen
lehetetlen elven
nem marad tartalma

Nehezen tereled
ernyedve keresed
helytelen eseted
nem magadat vallva

Feliszom érintésed

Felinnám minden érintésed
anélkül, hogy magam megadom.
Ujjaid, mint szellő-lökések,
szaladnak át lágyan hajamon.

Felhők, melyek irigykedve néznek,
eget elhagyva jönnének felém.
Magukba fogadván e képet
vinnék el a hírt: szeretlek én!

Suttog az erdő, rám hajolna,
becézne a nap sugara.
Vágyódásom talán így kigyúlna,
tiéd lenne szerelmem dala.

Lopott percek órákat kergetve,
néma a szám, szemmel tudatom:
Tiéd vagyok e féltő révületbe',
sírni fogok érted egy napon.

Részegség

Egy pohár bor, mire vágyom,
kettő lett belőle.
Részegségem mégsem bánom,
ha szédelvek is tőle.

Messze nézek, mégsem látom,
hová sodor sorsom.
Legjobb lesz, ha most belátom,
nem ivás a dolgom.

Bűn

Bűn- e, ha az ember
még fiatal, és nem mer
a sorssal szembeszállni,
a szívéért kiállni?

Bűn-e, ha az élet
nem ad menedéket
a távolba kerget
s szép jövővel kellet?

Bűn-e, ha a lélek
vesztő útra téved,
csak jóval kecséget,
mást nem ecseteltet?

Bűn-e, ha a véglet
más karjába késztet,
máshoz köti léted,
s te ezt nem is érted?

Tél dala

Tél dala zeng fel a mélyből,
ősz veti bánata táncát.
Jégzene zajlik a kéjtől,
látom a nyárnak a ráncát.

Selbstsuche

Liegend im Dunkeln höre zu,
das Herz steigt in den Hals.
Würde schlafen, suche Ruh',
doch nur diese Stund' ist meins.

Wogende Sinne umarmen mich,
lass' mich einfach fallen.
Wellen des Schicksals bewegen sich,
lass' mein Geist aufwallen.

Dies ist kein Liebesgedicht!
Bin nach mir auf der Suche.
Die Person hinter mein'm Gesicht
besteht auf diese Muße.

Es ist Zeit um wach zu sein,
endlich innehalten.
Gedanken sind bestechlich rein
die Seele zu entfalten.

Seelenverwandte gibt es nicht,
ich bin meine Muse!
Am Horizont ist langsam Licht:
Ich trage diese Buße.

Auflösung

Mein Geist verglüht,
kann nicht mehr fassen
sprudelnde Gefühle gelassen.
Meine Seele ist aufgewühlt.

Worte stürmen raus
Sterne berühren,
um das Universum fühlen.
Mein Verstand ist aus.

Gedanken holpern
über Euphorie
auf dem Weg der Utopie.
Empfindungen torkeln.

Spätes Verlangen

Sehe Vergang'nes in Deinem Gesicht.
Die Glut Deiner Augen ist nicht verblasst.
Manch' Deiner Träume verschwanden im Nichts
Dein Herz ist nun vom neuen entfacht.

Dein Sein verbirgt Dein Leben in Falten.
Dein Leib wird langsam träge und schwach.
Deine Atemzüge werden verhalten.
Die Nebelfee Deine Seele bewacht.

Du siehst, das Leben pocht in der Gleiß.
Weißt, Dein Verlangen ist lügnerisch, trug,
doch wartend hoffst Du auf Sie im Geiste,
das Feuer lodert wieder im Blut.

Wüрд'st Sie umarmen, ihr Körper halten,
Dich die Berührung in den Himmel taucht.
Spürst das Leben Dich neidisch betrachten
ihr Kuss wird nie auf deine Lippen gehaucht.

Andere Perspektive

Wo Gedanken Gefühle begegnen
Die Sphäre das Universum berührt
Fragen keine Antworten hergeben
Der Verstand wie Sternschnuppe verglüht.

Dimensionen scheinen sich verkehren
Schwarze Löcher übernehmen die Macht
Wo Partikel Energie gebären
Dort wird unser Begehren bewacht.

Zeitreise

Zeitreise durch einen Traum
Offensive durch Zeit und Raum
Orakel, das sich prophezeit
Passion der Vergänglichkeit

Weg, der in dein Herzen führt
Perspektive, die mich umhüllt
Möcht' in deinen Händen baden
Mehr vermag ich nicht zu sagen.

GÓSI VALI

ha ugyanúgy...

ha
ugyanúgy
ahogy a réges-régi ősz
első éjjelén
halkan
hajnalt
lehelnél
derengő szememre
s a kelő nap fényétől
bársony
meleg kezed
simítva
csendben
ugyanúgy
ébresztgetne
s bánatunk köddé válva
tűnt álom lehetne
repülnénk
együtt
szállnánk örökre
újjászületve
ahogy a régi őszön
suhannánk megint
messze
amíg a fényből
talán
egy angyal
ugyanúgy
felénk
integetne

Havat szítál az ég

Egy délután majd gyérül még a fény,
és fáradt földjeinkre úgy terül a tél
hófehér lepellet, tisztán, fényesen,
mint – első éj jogán
büszke földesúrra váró,
riadt – szűz arára
óvó félhomály,
hogyan rejtse könnyeit,
bús báját s bánatát.

S az éjszakán, hol tolvaj vágy fakad,
a fény lopózva épp csak átszalad,
halványan világlik, és szemérmesen
megrebben hófehéren
a csillagok alatt,
táncát a hold vigyázza,
s míg az álom csókját várja,
havat szítál az ég
a hús, szerelmes tájra.

Fényt csókolsz rám

(fiamhoz)

Ha elvágódodom,
s nyomomban halál oson,
szívárvány-mosoly,
napsugár s nyár bókol: várj!
Lehajolsz, fényt csókolsz rám.

GYÖRKE SERES KLÁRA

Ábrándos éj

Ábrándos éjen a
Csillagokat nézem,
Szikrázva ragyognak
Odafenn az égen.

Csillagok! Csillagok!
Ha szólni tudnátok,
Mesélnétek nekem:
Égbolton mit láttok.

Titkokat rejtenek.
Halandók csak sejtik,
Fényük, ragyogásuk
Kinek köszönhetik?

De szeretnék néha
Apró csillag lenni!
Ábrándos éjeken
Szikrázva ragyogni.

Félre, bánat!

Félre, bánat! Félre, bú!
Nem vagyok már szomorú.
Karjába vesz napsugár,
Fürge lába táncot jár.

Zöld a pázsit, zöld a rét,
Virág nyílik, kék az ég.
Madárdalra ébredek,
Pajkos szellő rám nevet.

Ez a Világ gyönyörű,
Szépségével bűvölő!
Szívemben kél új remény...
Köszönet az életért!

Vágyak

Gyötörnek vágyak,
Hogy visszatalljak,
Öledbe hullva súgjam:
Bocsánat!...

Az írás csodája

Versírás nélkül sivár az életem.
Az írás csodáját nem pótolja
Semmi sem...
Elég, ha Napra nézek,
Vagy zizzen falevél,
Ha csendes délután
Szobámba szövik a fény...
Köszöntöm a hajnalt,
A reggelt, délutánt,
A leszálló alkonyt,
Az esti fohászt.
A csillagfény alatt
Tollam rímeket farag.
Mikor boldog vagyok,
Örömmadárral dalolok.
Szerelem, szeretet,
Boldogság és bánat
Versemben emlékként
Egymásra találunk.

Vers nélkül életem
Sivár és magányos,
A rímekbe szövk
Minden vágyat, álmot...

HAJDU MÁRIA

Hóesésben

Felhasadt az égbolt
összes hófelhője,
rázúdult az alvó
erdőre, mezőre.

Havas etetőre
kék cinegék szállnak,
apró színfoltjai
e téli világnak.

Téli álmod alszik
a földalatti nép,
békés biztonságban
várja ébredését.

Angyalok könnyei
kristályokká váltak,
hófehér világot
földre varázsoltak.

Betakarva minden
szennyét a világnak,
megmutatva színét
fényes Mennysországnak.

Az aggastyán

Ezüstösen csillan haja szökesége,
sápadt mosolyával néz rá tükörképe.
Szeme csillogását idő fakította,
lépte szilajságát mára lassította.

Egyre élénkebbek régi emlékei,
feltáruhnak sorban múltja szépségei.
Unokái csendben, körülötte ülnek,
Minden egyes szóra feszülten figyelnek.

Megszűnik a jelen, nem számít a holnap,
barna és kék szemek fényesen ragyognak.
Mevénült arcára áhítattal néznek:
mese a gyermeknek – és élet a vénnek.

Utak, lépcsők...

Utak, lépcsők, kanyarok,
hol futok, hol ballagok.
Poros út vagy kövezett,
vagy lépcső, mi fölvezet.
Utak, lépcsők, kanyarok
Beszélnek, s én hallgatok.
Mi a helyes, nem tudom,
kövek között elbukom.

A tavasz festőművésze

Ködöt lehel még a hajnal,
dombokra ül ólomsúllyal,
viaskodik még a Nappal.

Erőlködik, meg-megfeszül,
vastag ködnek ellenszegül,
előbújik hegyek mögül.

Aranyhaját míg kibontja,
ködfátyolát felszakítja,
harmatkönnyét felszárítja.

Vidámságot szór a földre,
szürke tájat festi körbe:
hol színesre, hol meg zöldre.

Újrakezdi minden reggel,
fényes, aranyszín ecsettel,
rigófütytös kísérettel.

Örök május

Téged kerestelek az egész világban,
alig hittem el, hogy végre rád találtam.
Smaragdszín szemedben csillag tüze fénylett,
remegő ajkamon bársonyos csók égett.
Halk szerenád volt a szívünk dobbanása,
perzselő tűzzé vált lelkünk lobbanása.

Hányszor jött a május, szép szerelmünk látva!
Hány boldog év múlt el, újabbakra várva!
Hány virágos nyárban fürdött a boldogság!
Mennyi-mennyi álom és mennyi valóság!

Földanyánk ölében

Dús árvalányhajat ringató mezők,
sasokat röptető, sziklás hegytetők,
rohanó folyók, csobogó csermelyek,
azúrszín' tavak, mélyvizű tengerek.

Méz ízű tavaszok, örökzöld nyarak,
sűrű esőerdők vagy homoksivatag.
Sodródó felhők nyargalászó szélben,
viruló élet Földanyánk ölében.

Napkitörés bántja, légköri zavar,
ostorozza testét mágneses vihar.
Öregedő arcán számtalan ránca,
mélyről feltörő erő barázdálja.

Ózon köpenyével gyermekeit óvja,
fáradhatatlanul a köreit rója.
Földanyánk ölén létünk bölcsője,
csillagok között lesz temetője.

Kötődés

Ha tekinteted lágyan simogat,
a legszebb asszonynak érzem magamat.
TE vagy nekem az oldás és kötés,
örök kárhozat és mennybe emelés.
Nincsen olyan, mit ne tennék érted,
nincsen semmim, amit ne adnék néked.
Reszkető ajkamon az érintésed...
keresztre feszülnék, és meghalnék érted.

Csak maradj még...

Lábad elé szórnám az egész világot,
a földgolyón termő, összes szép virágot!
Felöltöztetnélek örök ifjúságba,
soha ne maradjak árván e világba'.

Ősz hajad majd újra gesztenyeszín lenne,
kisimulna arcod ráncatlan szép selyme.
Csillogó szemedben gyémántok szikráznak,
nincsen olyan kincs, mit cserébe adnának.

Laza kontyba fonnám gesztenyeszín hajad,
mosolyogva néznéd a tükörben magad.
Könnyű, nyári ruhád mindennap vasalnám,
csak maradj még velem, drága édesanyám!

Mint apró porszemek

Porszemek vagyunk mind,
a szél csak ránk legyint,
szép csendben összerak,
holdfényes ég alatt.

Egy láncszem a láncban,
egy sejt a világban,
zöld a szivárványban,
piros napnyugtában,
kék tóban buborék,
zápor, mi utolér...

Ha véget ér éltünk,
utunkon elveszünk,
s parányi porszemet,
örök csönd betemet.

Augusztusban

Már elcseni az éj
a nappal perceit,
egyre több az óra
estétől reggelig.

Egyre több a csillag,
mi lehull a földre,
így huny ki a fényük
csendben, mindörökre.



FENYVESI EDIT: MAGÁNYOSAN

HANGYA LAJOSNÉ

Köszönöm

Egy fázós novemberi reggelen
Az emberi elme elmereng:
Mi vagyok én?
Tundra a világ tetején?
Televényből kinövő nyárfa?
Vagy sötét erdők vadvirága?
Sóvirág, a szikföld sóhaja?
Valami légy!- anyám óhaja.
Lettem-e valami?
Lettem-e valaki?
Ember lettem, egy vagyok sokból.
Kijutott rossz, jó egyaránt a sorstól.
Talán kiemel, hogy talpra álltam mindig,
A bajban sem jutottam el a holtponthoz.
Mosolyt adtam s kaptam eleget,
Ez árasztotta szét bennem a kedvet!
Ha egyszer elmegyek a Földről,
Tudom, hogy származtam két jó töről:
Apám, a homokból sarjadt jegenye,
Anyám, a mezőn nőtt, illatos ternye.
Hogy lettem: köszönöm!

Viharfelhők

Nincs még vége, de már ropognak az eresztékek.
Menedék: az emlékek és a lélek.
Szakadnak a vitorlavásznak,
Gyenge a bárka az öreg halásznak.
A testhajót viszi még az ár,
A vágyaknak a valóság a határ.

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Az úrkaland

Éj leple alatt
mennyi ragyogó csillag
zord hideg éjben
fényesen tündökölnék
fekete semmiségben

Rakéta készen
űrhajós szkafanderben
a startot várja ő
ellenőrzés rutinját
Soft Balance visszaszámlálásra

Felhő egy szál se'
csak a mélykék végtelen
az egek ura
csábít ismeretlenbe
kalandra fel az ürbe

Hóvirág

Fehér hóvirág
dacol február végén
mínuszos télben

bátran kandikál
hó alól fa tövében
fehér virága

selymes harangja
vidáman kacsint napra
télvíz idején

Jer napocska jer
vidítsd fel fagyott énem
meggyötört lelkem

Víg mosolyt fakassz
most őszülő fejemre
álmos reggelen

Tavaszi szerelmes...

„válj énemmé e vallomásban”

Korai tavasznak ébredő
magát is bővülő jelével
mutatja meg önmagát a fény
kedvesen simogat sugara
ragyogja be e földi létünket

mosolyog terád a tűzgolyó
a horizonton felkelő nap
csalogat csábít ki szabadba
ahol hallgassuk hát kettesben
hogyan nő a fű természetben

itt egymás karjába fonódva
lobbant lángra e nagy szerelmünk
kivirágoztunk ott tavasszal
mint ama japán cseresznyefák
és zsongott a megbolydult világ

zsongtam veled én is hevesen
szerelmes szót súgva füledbe
és csókokat csókra halmoztunk
majd szép csendben halkan kértelek
„válj énemmé e vallomásban”

HÁMORI ZSÓKA

Szeretettel

Születésnapodra fűzöm e gyöngysorom.
Szívem virágos kertjéből szedem dalom.
Minden nappal Neked gyűjtöm gondolatom,
álmaimban szivárvány színeit válogatom.
Mindent, mit - Atyám - e napon kívánhatok,
úgy ragyogjon rád, mint égen a csillagok.
Mindent, mit örökre Neked nyújthatok:
mit szárnyaikkal őriznek az angyalok,
s virágok könnyeit szárítva a nappalok.

Őrizd álmom

Árnyakat szült az éji szellő,
A Holdat takarta viharos felhő.
Elmosódott a fény az égi képen,
A Göncöl is felborult az égen.

Riadtan esett össze testem,
Félelmeim elől álomba menekültem.
Imádkoztam, simítson újra lelked,
Nyugodt álmom őrizze szemed.

Ragyogja be fényed a Világot,
Fesse újra az eltűnt égboltot.
Teremtői csodákat alkosson,
S minden akaratod legyen sorsom.

HERNOLD FRUzsINA

Mikor kiégnek a csillagok

Kora tavaszéjjel, hideg leheletfüstben
Kétféle kopogás a macskaköveken.
Fogod a kezem,
Ha elvesznék,
Fogom a kezéd,
Mert félek, hogy elvesztelek,
Mikor kiégnek a csillagok.

Uticalámpafényben utolsó égi sóhajok.
Sötét van,
A világra este nem les többet az ég,
Lehunyta ezer óvó szemét.

A fénytelen éjben én is vak vagyok,
Nem látom a távolodó alakot.
Tapogatom a tűnő tenyeret,
Keresem az ujjamba markoló kezeket,
De nem érzem a megszokott illatot.
Múló éjszakába olvadt, aki itt hagyott.

Echo

Nárkisszosz,
Ki a tükörből rám
Kacéran mosolyogsz.
Mit keresel?
Dicsérő szavakat?
Hát vedd el!
Bókokat?
Mondok, ha kell!
Mitől ég heves láng

Szemedben?
Miért bámulsz így,
Mocskos önelégülten?
Azt várod, hogy én is
Ugyanígy kacagjak?
Hisz megtettem már...
Tükörképe vagyok
A tükörbeli alaknak.

Időtlen

Kizuhantam az időből,
Órák, napok nélkül.
Csak egy perce, hogy megérkeztem,
Pedig már évek óta itt vagyok.
Régen volt, hisz tegnap történt,
Nem emlékszem, mikor születtem,
S nem tudom, idén mennyit írunk,
Nevem, korom ismeretlen.

Félek-e még a sötétben?
Rég jártam az állatkertben?
Süllyesztek-e kishajókat?
Építetek-e homokvárat?
Hiszek-e a Mikulásban?
Röptetek-e papírsárkányt?

Vagy már évek óta
Csendben üldögélek
Roskadozó karosszékben,
Fakó hajjal, ráncos arccal
Merengek a léha múlton,
Bohó éjen, vad holnapon,
Vénülő elmebörtönömben,
Egyedül az intézetben?...

Piros lámpás kegyed

Könnyű préda,
Használt céda.
Ékszerért játékszer.
Tűsarokkal átszúrt szívek
Repednek.
Vérző Achilles-inak
Hagynak vörös foltot
Gallérokon,
Gavallérokon.
Karjaik közt szennyezem be nevük
Bohó mocskommal,
Míg eljön a hajnal.
S ahogy felkel a nap,
Újjászületek,
S kacagva hajtom idegen párnámra fejed.

Testközelben

Testközelben. Éjjel remegve.
Holnapot várni. Napfelkelte.
Lehull a szövet. Földre húz teste.
Leszállt az este. Tiéd vagyok. Enyém leszel.
Veled, reggel, kusza kezekkel, álmos ágyban, vérző vágyban.
Örök éjjel, küzdő hévvel, durva kéjjel, rettegéssel.
Másnap is, talán tovább.
Csak még ezt, az utolsó órát.
Mintha nem lenne vége,
mintha nem térnénk észre,
mintha nekifutnánk,
mintha lezuhannánk,
mintha élnénk, lélegeznénk egymás használt leheletét.
Mintha ez lenne az élet, mintha ez lenne az álom,
éjjel veled s reggel az ágyon, karjaidban mintha én feküdnék...

JÓSZAY MAGDOLNA

Télvég

A február lassan búcsút vesz,
s talán a tél is – bőjtidő
köszönt ránk, s a tavasz illatát
madarak hangja csalja elő.

Könnyebb lesz talán, az érzések
lágyabb húrokat pengetnek,
a várakozás sem oly kemény,
ha fényeket hoznak a reggelek.

Álmainkban megszépül az idő,
hajnalban térdre hullnak a mínuszok,
a mókuserék is lelkesebben pörög,
ha tavaszt sejtet a márciusi titok.

Zendít a hajnal

Szoprán hangon zendít a hajnal,
ahogy a kelő nap fénye derül,
száz feketerigó üdvözli a Napot,
közülük kettő erkélyemre ül.

Tavaszt várnak, hangjuk vidító,
tisztá-szép, egekig emelkedő,
ám hideg van még, s a kedves játék
csak kis ideig lesz szemlélhető.

Átröppennek a szomszéd erkélyre
– bent recegő macskáim nyekegnek –,
élénkül nap mint nap a természet tánca,
tündöklő titka a létezésnek.

Tavaszi romantika

Lábam elé hull az alkonyat.
A Nap szép lassan elszendereg,
lila felhőcsík mögött már épp csak dereng.
Most lenne jó rigófüttyös fák alatt
hazafelé bandukolni veled.

Tavaszi szellő lengedez
a pergő hétköznapi romjai felett.
Könnyedén mesélnénk, s szőnénk
egyszerű, de színes álmokat,
halkan megzendíthetnénk szíveinkben
a szunnyadó harangokat.

Megállnánk a gesztenyevirágok alatt,
rám néznél, én hozzád szelídülnék csendben,
s a természet iránti békés alázattal
mélán adóznánk, csendes ámulattal
a lustán előtűnő, ezüst teliholdnak.

Szemed csillagot nevet

Mikor szemed csillagot nevet,
dallamok születnek és virágok serkennek.
Amíg nem leszel mellettem,
s hajnalonként fáradt tükörképembe
réved tekintetem,
csillagaidat majd szemembe képzelem.
Úgy várom majd, hogy homlokomon
virágok ébredjenek,
s dallamaink téged mosollyá varázsolva
arcomra teremtsenek.

KAMARÁS KLÁRA

Zsuzsanna

Álmomban talákoztam önmagammal.
Csak állt a súlyos, sárga test. Nekem
úgy tűnt, Zsuzsanna áll itt újra
a fürdőben, hetvenhét évesen.
És nem lesett rá senki vén, se ifjú,
és nem vizslatták áhító szemek,
csak utcakölykök vihogták a látványt,
s dobtak felé pár elkésett követ.

Talán

Talán egyszer hiányzom még,
mikor tavaszt bűg egy madár,
talán felbukkan egy emlék,
és akkor majd gondolsz reám.

Talán lesz nyár és éjszaka,
mikor minden csillag ragyog,
egyedül ülsz egy kis padon,
s azt képezed, hogy ott vagyok.

Talán a hulló levelek
alatt keressz egy lábnyomot,
de visszahozni nem lehet,
amit az idő elmosott.

Mikor még nem volt „te” meg „én”,
csak „mi” – ez volt a szerelem?
Akkor nem volt fagy, hó, halál...
Ne tudj feledni sohasem!

KELLŐS ÉVA

Sem barát, sem szerető (egy szuszra)

nem vagy nekem sem barátom, sem szeretőm,
de te vagy az elvesztett erőm, mit visszacsepegtet belém az
élet, és ha kérned, hogy arcom miért hajtom feléd, csak annyit
mondok, a földkerekség minden könnyét én gyűjtöm patakba,
elpazarolt szavainknak én leszek harangja, és visszhangzom
minden nevetésed: csordultig tele kút, rossz napokon, én le-
szek az élet-kiút, asztagba kötött szalma: a napsütés jutalma,
és ott leszek, amikor felőlem fúj a szél, amikor a szív vihart
remél, mert nem vagyok barátod, és nem vagyok a szeretőd,
mégis egy ritmusra vesszük a levegőt.

Újrahasznosítva

Megéltem hát, hogy olyan legyek, mint egy nejlonszatyor.
Századokig nem bomló, eltemethetetlen és újrahasznosítható.
Súlyos terhekkel pakolódok, és úgy nyúlok, mint a kiköpött
rágógumi. Lekopott rólam az üdeség, ki nem olvasható felirat
maradt a helyén, aminek betűit ügyetlenül rakom össze egy
soha ki nem mondott szóvá.

De néha, amikor belém kap a szél, és a combomig lebben a
szoknya, még akarom hinni, hogy nem ilyen profán a vég.

Pálcikák, sósak és édesek

(Alma)

Úgy eszi, hogy reccsen a foga alatt. Zöld alma, nem magyar faj-
ta. Lédús, de ízetlen. Én a kozmós héjú, csökött kis almákat

szeretem, amiket vékony viasszal von be a természet. Kirakatvilágban élünk. A tökéletlen nem eladható. A mosoly csak akkor szép, ha hófehérre festett, implantált tökélyű. Az alma már kárt tesz benne - gyümölcssavakkal. Ami után minimum semlegesítenünk kell, de legjobb nem megenni. S ha mégis, legalább ez legyen tökéletes, az alma. Letűnt korok szimbóluma viszályról, a nőiességről, a tudásról és a testbe zárt szellemről mesél. A piacon a tökéletesség kilója hatszázért kapható.

(Fogoly)

Nyomorúságos és szenvedő testbe zárt csillogás. Kutatja a földet és eget, közben pedig nem tudja begombolni a kabátját. Kódokat fejt, éteri zenét szerez, igazmondón ír. Burkai mégis megkérgesedtek. Fájdalmas sikollyal tör ki belőle a gondolat, akkor szúr legjobban, ha simogat. Nem szerethet, hát nem akarja, hogy szeressék. A teste a betegség, a lelke a magány foglya. Ítélet: életfogytiglan.

(Szerelem)

Ha megbocsátasz olyat, amit Te sosem tennél meg.
És ha megértesz olyat, amit sokszor megtettél.

(Szerelem verzió 1.1)

Ha nem csak azt hallod, ami füllel fogható.
És ha elereszted a füled mellett, amit jobb nem meghallani.

(Szerelem verzió 1.2)

Ha megtanulsz érte lemondani másról.
És ha képtelen vagy éppen róla lemondani.

(Vége)

Kértelek. Marasztaltalak. Ne mást adj, hozd magadat.
Kértél. Marasztaltál. Mégsem ülünk ma egy asztalnál.

(Panelvita)

(a szőkenő)

A közös költség mitől közös, ha mindenki maga fizeti?

(az, aki mindent tud)

A gondnok szó rosszízű, benne van a gond...

Legyen mától a neved.... Bond...James Bond...

(a művész)

A felmosásban a csíkok a legszebbek,
még ha a szomszédok erre neheztelnek...is...

Itthon a Tejútrendszerben

Nagy elmék tártak elénk száz csodát: megismertünk kvarkot,
kvazárt, blazárt,
Schrödinger egyenletét és Watson génjeit, bambultunk bam-
bán Einstein kincseit,
Relativitáselmélet és kvantummechanika kavargott a fejekben,
s az a vita,
Hogy létezett-e primordiális ősrobbanás, vagy a Jóisten kezé-
ben volt-e maghasadás?...

És lásd, itt áll az ember, nukleoszintézis óta lélegző massa,
aki vágyból, csodából összerakva,
Negyven éve ismeri a fekete lyukat, kétezer éve a helyes utat,
és mégis lába naponta botlik bele a Tejút porába,
S tudja, ha nem lesz egy újabb "annus mirabilis", kiönt ben-
nünket láva meg a víz,
És ózonlyukakon át kémleljük majd a véget, és kérdezzük *is-
mét előlről*: mi végett? ...

M. FEHÉRVÁRI JUDIT

Őrizkedj...

Őrizkedj csikorgó fogakkal kiejtett szavaidtól,
az üvegszilánkoktól, melyek jéggé fagyasztyák
lelkedben a hópelyhek táncait,
a tündöklő csillagok nyaktörő útjaitól,
a tűzpirostól és a violakéktől,
a vágytól, hogy peregienek előrébb az évek,
a zuhanástól, ha megremegtet a csobbanó tenger
és vágyódó sóhajjá lesznek perceid,
a számlálatlan baráttól,
az elcsúszó teremtés lélekrengéseitől,
s attól, porszemnyi szilánknak érezd csupán Magad,
a látomásoktól, melyek eltorzítják a valóság tükreit,
a ragyogó testek nászáttól, a hófehér madaraktól,
a hold tányérja alatti üvöltésektől,
bukdácsoló félelmeidről, a szilárd földtől,
könnyeid szivárgásától, a hamis kézfogásoktól,
a csilingelve szálló szappanbuborékoktól,
az estharang csengettyűszóitól,
a szaporán pergő idegen nyelvektől,
a felesleges batyuktól...

"Bizony mondom néktek,
ha olyanokká nem lesztek... ",
felesleges a verőfény, a nyár,
a városok kék selyme,
a pázsitok zöld harmata,
mert soha semmit nem ragaszthatsz
hiánytalanul vissza,
és nincs az a sróf,
mely mozdulataid ékét visszaadhatja,
nem segíthet sem a mammon hatalma,
sem a ráció, a tiszta,
csak a hideg vasgyomra

lehet jussod még, és eltűnik az akvarell-paletta,
s minden grádics csak szürke, felhőtlen pompa,
ha Önmagad útjáról letérsz,
nem találsz többé vissza!

Fejfa-tanka

Keringek vakon
keresem a rést ami
virágot hint rám
fölöttem ébenfa ég
Holdig ér a fénysötét

Árnyéktanka

Esti pára jő
ködbe öltözik a táj
sápad a Hold is
orcád libben táncra kél
emléked viszi a szél

Hiányhaikuk

Álmaim őre
ma sem gyújtott fényt apró
csillag világlik

Megfestettem az
emlékedet összegyűrt
pacás papírból

Távol élsz minden
nappal de ha felnézünk
közel hoz az Ég



FENYVESI EDIT: A VÉGTELEN

MENTOVICS ÉVA

Valahol Magyarországon...

Reszketeg kezem már nem bírja a lantot,
de hangom baritonja átvág a bérceken,
ha földi porhüvelyem belengi az alkony,
akkor is hallatom elcsukló énekem.

Évezredek hangja csörgedez a vérben,
génjeinkben hordozzuk a múltat és jövőt,
élhetünk bár pompában, koldusként, szerényen,
ne legyünk vadhajtás a rózsafák között!

Ki példa lesz, tudjuk, emberséges eszme
vezérli majd tetteit, pátoszos szólamát,
s mielőtt nemzetünk a múlt kódébe veszve
félve rebeghetné esdeklő sóhaját,

rántsunk pisztolyt, puskát, örökíró tollat,
s higgyük: az áldozat, mit nemzetünkért hozunk,
nem csak ifjúi lázongás, hitvány karcolat,
mellyel hiúságunk oltárán áldozunk...

előfutára egy igazságos kornak,
hol a jólét nem azé, ki hazudott s lopott,
hol a postás már nem csak behívókat hozhat,
hol a nemzeti zászlónk folt nélkül lobog,

hol a mellkason nem Dávid-csillag díszlik,
hol a tizenkét pont már nem csak ponyvaregény,
hol még a Nap gömbje is fényesebben izzik
a szabad magyarság verőfényes egén.

Szívemhez nőtt...

Szívemhez nőtt e táj.

A mandulaágot borzoló kikelet,
nárciszokkal átszőtt ágyások, ligetek,
omladozó támfal egy ősi vár fokán,
anyák napi könnycsepp a nyíló orgonán,
a part, a tér, a domb, nyárfán a vattahó,
hullámozó rét ölén tűzvirág-takaró,
cikázó lepketánc a jácintok felett,
békadaltól harsogó, sarjadzó berek...

Szívemhez nőtt e táj.

Azúrkéken rebbenő hajnal friss dala,
út menti csalitos, a hársak illata,
Péter-Pál táján az aranyló asztagok,
szürkemarhacsorda, mely békén andalog,
úszó csobbanása, a könnyed, játszi fény,
hullám lüktetése tavunk lágy szívéen,
víz selymében fürdő, tündöklő nyári Nap,
apátsági mise, templomi áhítat...

Szívemhez nőtt e táj.

A sétánynál örködő zizzenő platán,
utolsó üzenet egy régi kopjafán,
a sárguló tölgyes, a nyúlánk nyárfasor,
szomorkodó fűz, mely a partra ráhajol,
napsütötte lankák, az őszülő berek,
számtalan kis patak, források, és erek,
kéregető hattyúk, reppenő vadréce,
a nádasban fészkek, az ég alatt vércse...

Szívemhez nőtt e táj.

Ünnepnap i asztalok fűszeres bora,
fakutya, szánkózás, csillanó korcsolya,
szikrázó jégpáncél a nyugvó tó fölött,
a fátyollá szétfosló lomha, rest ködök,
dunna alatt búvó, álmodó téli fák,
ódon pincék szemén bimbózó jégvirág,
hófehér, tiszta csend, beszédes hallgatás,
mélyben alvó élet, a víz alatti sás.

Szívemhez nőtt e táj,
szinte már otthonom...
egy halványkék mosoly
a földrajzatlason.

Múltba tekintő

(Trianonra emlékezve)

Összezsugorított, átrajzolt határok
– ezt jelenti ma a Haza.
S ha olykor zarándok utam
Székelyföldre vezet,
hol az eltelt sok-sok év alatt
az anyanyelv oly szép maradt,
mint a cifraszűrre hímzett rózsák,
s a félvállra kötözött kacagány,
mely azóta három emberöltőt szolgált,
a szemekbe nézve csak találgatok:
mily nemes hit vert gyökeret a lelkekben,
mely túlélve majd' egy századot,
átragyog a ledózerolt templomok
romjai felett, s imáiba foglalva a Hazát,
büszkén ejti ki a magyar nevet.

Csermelyek tükrében...

Lassan már lankad a tél ölelése,
gyengülő karjai lagymatagok,
sóhaja már csak a múlt töredéke,
álmodó rétre se hint le fagyot.

Hogyha az égbolt ébredő pírja
csókjával szánt majd a hús bérceken,
visszanéz álmosan, könnyezve, sírva,
hegycsúcsok ormáról int félszegen.

Reszketve ténfereg úttalan úton,
roskátag hófala földre rogyott,
álmosan pendít a szélhárfa húron –
haldokló jégcsapok könnye potyog.

Reggel, ha bókol a hóvirág szirma,
elszunnyad búsan a bokrok alatt,
naptárunk lassan a márciust írja,
Józsefet várja s a zsongó tavaszt.

Tölgyesek, bükkösök nyújtóznak egyre,
hófehér csipkékük férce szakad,
Nap fénye kúszik fel lassan a hegyre,
enyhülve húzódik félre a fagy.

Eldobva szélfúttá, hófehér ingét
felsóhajt álmából végre a tölgy,
mókus az odvából félve tekint szét,
párhívó trillától éled a völgy.

Csermelyek tükrében fürdik a hajnal,
langy szellő surran a dombokon át,
pajkosan játszik a felhő a Nappal,
pitypangok ernyője hint rokolyát.

METZ TERÉZIA

Tavaszi zápor

Szél borzolja a fákat,
susognak az árnyak.
Felhők szántják az eget,
a vihar közeleg.

Száraz szirmait nyújtogatja a virág,
a fű zöldje sárgára változott át.
Jöjj, életet adó eső, permetezd be szirmait,
és szomjas földet zöld pompa borít.

A szivárvány színpompában
hidat ver ég és föld között,
a nap sugarai táncot járnak
a híd íve fölött.

Árad a patak, vízben áll a rét,
az ég madarainak terített ebéd,
hosszú lábán a gólya keresi a békát, gyíkot,
csivitelő madársereg lepi el a csalitost.

Az esőcseppek – megannyi gyöngy – tükröződnek a fák levelén,
fürdőznek a nap sugarában, mint ékszergyűjtemény.
Szellő borzolja a fát,
mely – mint kényes kisasszony – lerázza gyöngysorát.

Ne építs álmaidból várat

Rossz úton jár, ki álmaiból épít várat, s közben elfelejt élni,
nincs semmi, mi a kudarcoktól megvédi.

Rombold hát le álmaid falát, mi a valóság elől bezárt,
éld az életet, s közben álmodzhatsz tovább.

Szebb jövőt, hol nem mérgezik a világot
a gyárak, erőművek füstjei s a kipufogógázok.

A nap ragyogását nem veszi el semmi,
mérhetetlen pusztítását a Föld kiheveri.

Mert nem arra teremtetett, hogy az ember, ki egy porszem
hozzá képest,
kizsigerelje, ahogy tudja, céljai eléréséhez.

Álmodj szebb világot, de ne építs falat,
hagyd, hogy az álmaid kívül maradjanak.

Így képes szárnyalni, mást is magával ragadni,
ezzel talán eléred, hogy az önpusztítástól megmented az
emberiséget.

Ha anya lennék (anyák napjára)

Anya szeretnék lenni,
a legkönnyebb neki.
Nem kell tanulni, iskolába menni,
nem parancsol neki senki.

Főz, mos, takarít, gyerekeket nevel.
Mi ez ahhoz képest, mit nekem tudni kell.
Nem mondja neki senki, hogy tanulj,
éli világát gondtalanul.

Ne csináld ezt, ne csináld azt,
nem fél, hogy holnap angol szódolgozat.
Neki nem kell tudni, hogy az egér emlősállat,
hogy a rágszálók családjában a helye.
hosszú farka van, négy lába, testét szőr fedi be.

Neki mindezt nem kell tudnia, mert Ő anya.
A számítógéphez mentem az egeret megnézni,
a hosszú farok rendben, na de a többi?
Hogy fogok én ebből holnap felelni?

Hogy mondjam meg a tanító néninek,
aki ezt írta, nem látott még egeret.
Ha anya lennék, nem járnék iskolába,
s nem tudnám, milyen buta dolgokat tanítanak mostanába’.

Minden évben, mikor eljön ez a nap,
mit Anyák napjának hívnak,
sok-sok virággal, verssel
köszönténének nagy-nagy szeretettel,
mint ahogy én most téged.
Ne vedd komolyan a szerepcserénket.

Kikelet

Bontja szirmait a krókusz, a hóvirág,
éled a természet, bontják rügyeiket a fák.
Sarjad a fű, s közte ezer élet,
mit lábbal tiporsz, ha nem érzed.

Kusza, föld alatti indák törnek utat,
életet követelve maguknak.
A nap hívó sugara bontja meg a csendet,
mit a tél pár hónapra elrendelt.

Madarak hirdetik jöttét a tavasznak,
az új élet feledteti a téli, terítetlen asztalt.
Visszatér a vándormadár,
hogy e hazában adjon életet, míg tart a nyár.

Mit tegyen, kinek nem jutott, csak *egy* haza.
Tavasszal jó a reménység, hogy lesz terített asztala,
a nyár szajkózza: reménykedtünk eleget,
kitolni a telet nem lehet, reményeink csendben elvesznek.

S majd jön az új kikelet, a reménysugár,
télre tavasz jön, tavaszra nyár.
Megtanít bennünket bízni a jövőnkben
s veszített reményeink visszatérésében.

Szerelem

Nézz mélyen a szemembe,
érzéseid vetítsd le,
ha őszinték, meglátod magad benne.

Tedd a kezed kezembe,
érints meg remegve,
csak én kellek, ezt rebegve.

Tedd a szíved szívemre,
dobbanásuk halld egybe,
szétválásukba halj bele.

Szemem - szemedbe,
kezem - kezedbe, szívem - szívedre:
egybeforni örökre.

Négysoros

Nyári estén az utcák
Fényfürdőt vesznek.
Szerelem szárnyán
A fiúk a lányokra lesnek.

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Idő és örökkévalóság

Halld meg a vadon lüktetésének ritmusát,
a szél hogyan hordja a hullámzó patak zaját,
miközben véges léted ketyeg tovább.

Tavaszi zsongás

Gyerünk az erdőbe
friss virágot szedni!
Menjünk a hegyekbe
bánatod feledni!
E világon minden zöld,
rügy fakad az ágon,
megújulás üdvözöl
hetedhét határon!

Hallgasd a csalogány
hosszú zokogását!
Szerelmesen mindahány
így keresi párját.
Zokog, tele vággyal,
hangosan a lelke,
hangja messze szárnyal
fájdalommal telve.

Halkan szóló édes hang
járja át lelkem,
Zúgj, tavaszi kis harang,
szavad messze zengjen!
Magas hegyen várrom áll,
körötte virágok,
itt nyílik egy rózsaszál,
köszöntsed, ha látod!

MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)

Ugyanaz az éjjel

ölemben maradék
vágyseb-fércek
szénszínű
csillagon alvadnak

csípődben égő
vágyfolyam-izzásból
jégbőrű
Hold kanalaz

Fantomok (játék)

1. A kezdő

sötétségfélőn
lepel alatt remegő
fálnak árnyat ad

2. A vagány

ijesztésre kész
fel ne bukjon röptében –
árnyék falat ér

3. A profi

huhogó éjjel –
vonyító vértócsára
feszület vetül

Öt haiku

vadgesztenye

ünnepet ülve
fafenség gyertyát állít:
ódon mézcsorgás

intimitás

egymásra néző
két tétova titokban
alagút a csend

lakoma

bált ül a téren
a szilva – lila húsát
élvezi fereg

kapu(/torii)

madárpád előtt
fogát szellőztető száj –
oszlop-oroszlán

ösztön

verdeső tegnap
gipszarcú tó vizében –
halfogó sirály

MÓRICZ ESZTER

Hontalanság

Hontalan vagyok,
de gondolatban
mégis otthon.
Nincsenek határok,
kilométerek.
Hontalan vagyok,
de hazámban
otthon, magyarként.
Itt nem tudják
hol van a Duna,
Budapest, Cegléd,
vagy a cívis Debrecen.
Itt nem értik szavam,
nem tudják mi az,
hogyan magyar.
Nem tudják hol
kanyarog a mi Tiszánk.
Nem tudják ki volt
Ady vagy Móricz Zsigmond.
Itt hontalan vagyok,
de gazdagabb ezer,
meg ezer érzésnél.
Gazdagabb mindennél, -
magyar vagyok
a vak idegenben.

P. BORBÉLY KATALIN

Merengő

Ködös tavaszi hajnalra ébredtem. Alig múlt három óra. Se-hogy sem akaródzik kibújni a takaró alól. Aludnék még, de szempillám mögé és gondolatomba már befurakodott a tudat, hogy kelni kell. Felöltözöm, megiszom a kávé, és indulok a buszhoz. Pár perc, és már robogunk a gyár felé. Fázósan húzom össze a kabátomat. Megint nincs fűtés --gondolom, és bambán kilesek az ablakon. Lassan virrad: előbb csak egy halványpiros csík az ég alján, aztán lilába öltöznek a fellegek. Már látszanak a mezők s a távoli hegyek. Ahogy nézem az elsuhanó tájat, egy vers jut eszembe, amit még gyerekkoromban tanultam, s azóta vissza-visszajár.

„Nem tudhatom, hogy másnak e tájék mit jelent,...”

Ahogy hallok a költő szavát, egyszerre megelevenedik a táj! Amint áthajtunk egy falun, mintha megállt volna az idő. A parasztházak kis ablakszemei őrzik a család történetét. Mintha a mi falunkban járnék, mintha a nagymamám jönne ott, kosárral a karján.

Robogunk tovább. Míg áthajtunk az erdőn, mezőn, gyümölcsösök között felvillanó fehér fejfák jelzik, hol van a temető. Gondolatban megint otthon járok, csendesen imádkozom egy sírhant fölött. Néhány perc csak, és jön a város vasúttal, bakkterral, gyárral és rengeteg dolgozni akaró emberrel. A városról eszembe jut a park s az iskola, ahol még hittük a csodát s a boldog ifjúságot. A szobrok őrzik a nevetésedet, és elnéző mosollyal bocsátják meg vétkeinket. Valóban, mit lát, „ki gépen száll fölébe”?

Mire a gyárhoz érünk, teljesen magukkal ragadnak ezek a gondolatok, pedig ami egy tizenkét órás műszakban ránk vár, az inkább egy „erőltetett menet”.

Aztán műszak végén ismét hazafelé zötyögök a buszon. Az esti félhomályban megint felsejlik a vers: „a házfalakról lecsorgó vöröslő fájdalom”, le-leragadó szempillám mögött látom a pislákoló gyertyalángot a pinceablakokban. Az álomkődön keresztül mintha látomás részese lennék valahol, egy országúton, csontsoványra fogyott, rongyos, tántorgó emberek között. Kurta vezényszó jelzi: 10 perc pihenő! Kábán állnak, nem mernek leülni, mert az elgémberedett izmokkal nem lehet elindulni ismét. Aztán valaki mégis lerogy. Arrébb, az árokparton ketten ülnek: az egyik rongyos füzetbe ír valamit.

- Mit ír?- kérdi a másik.
- Verset- mondja ő csendesen.
- Minek? Kinek?
- Engem Fanni hazavár.
- A szőke fiút meg az anyja várta ... – nem fejezi be.

A költő felnéz, majd óvatosan kitép egy teleírt lapot, s társának nyújtja:

- Ha nem érnék haza, vigye el Fanninak.
- Nem szólnak többet, indulni kell.
Megborzongok, s erre felébredek.

Mi már nem tudjuk, milyen lehet a munkatábor. A versek mégis égető lángként festik vörösre az eget s földet, mint maga a háború. Én mégis hiszem, hogy a jelet nem véletlenül írta ránk a béke ujjá, s lesz még olyan ez az ország, amilyennek a költő szeretette volna.

PÁL GABRIELLA

márciusi reggel

a fénynek csak a fonákja
lopózik a reggelekbe,
bátortalan és matt.
nyári gumira vált
a telhetetlen képzelet,
vetítőbe fűzi máris
a margarétás réteket,
de megcsúszik, és elakad
egy életteli torlaszon:
álmos kertek alól bújó,
fogvacogtató panaszon.
így forgolódik egy-kettőt,
majd szerényebben adja,
szitáló csóvákön át
kék ibolyát nyitogat,
rád lenge inget akaszt,
míg kint meghányja-veti,
aztán csak kiereszti
zöldjeit a tavasz.

Vége, tényleg

A szakításnak nincsen színe,
csak visszája. Rám néz. Először.
Már nem vádol. Nekem se kéne.
(Persze, megint igazam van.)
Sajnálom – csak ki ne mondjam.

négy sorban

tél előtt

tóparton, falevelek hűlt helyén át a fény
– nászban megfáradt vőlegény –
bágyadt pislogása nem arcátlan átverés.
vége. valami új jön. csak lágy átvezetés.

egy gyerekről

kitöltöd az ajtókeretet, de ettől még
gyerek vagy, egy pasinak látszó, *akkoriscsak*
gyerek. ez csak annyi, hogy még minden belefér.
ráérsz megtudni. ez itt nem más: csak játszótér.

egy viszonyról

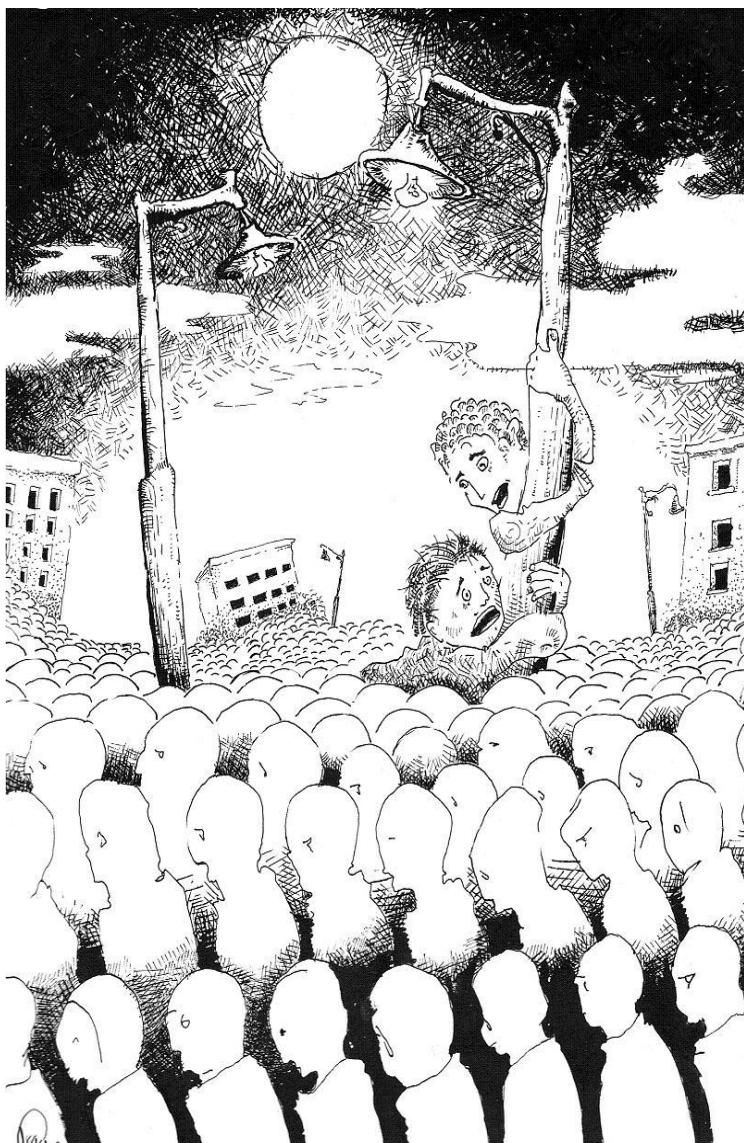
vágyad jó cseléd volt, de cserbenhagyott,
harag híján a féltés is megfagyott.
csínján mért viszony volt, sápadt és cingár:
felhősítés ég mögül épp hogy holdsugár.

arról, ami azelőtt volt

semmi volt... és továbbkullóg a semmibe.
széttépett papír, üres zseb, kifordítva,
nincs, mi húzza. épp elállt. fényes a járda.
tudod az utat. gyere, kedvesem, gyere.

egy skorpiónak

legyen hát a te akaratod,
míg az enyém csak illúzió...
miért nem fogadod el végre,
senki nem mondta, hogy nem vagy jó?



GRACZA BALÁZS: TÖMEGSODRÁSBAN

POLGÁRNÉ DORNAI KLÁRA

Egy festmény margójára

Eső kopog monoton az ablakomon,
ősz van tán, vagy borongós a hangulatom?

– Nem is tudom. –

Ütött-kopott könyv hever az asztalomon:
életed regényét szomorúan lapozgatom...

Megszültek, meg se kérdeztek,
szerettek, meg sem érezted,
megvetettek, meg sem értettek,
övék voltál, meg sem érdekelték.
Jöttek a gondok, rád találtak,
ajtód előtt kézen fogva álltak,
nem kíméltek, nem sajnáltak,
ütöttek, vágtak, amerre láttak.
Harcoltál kórral, mely láthatatlan,
küzdöttél dacból, önmagaddal,
megjártad azt, 'mi megjárhatatlan,
a világnak csak azért is megmutattad...
Tele voltál kétséggel és érzelemmel,
együtt éltél kínokkal és félelemmel,
ám lelked szárnyra kélt az értelemmel:
kiléptél a fényre ékezetnek.

Évtizedek elevenedtek fel és tűntek el végleg,
álmok váltak valóra és hulltak le a mélybe,
az öreg óra meg-megállt a kopott falon,
teámban az aroma már régen halott.
Valami fojtó átok ül belül a torkomon,
s az eső még mindig kopog monoton...

Virágszál

Ha szemembe nézel, látod,
sír a belső világom –
Megbántottál.
Most magányra vágyom.
Megyek,
szedek mezei virágot,
egy csokor illat – talán enyhülést ad.
Ám megszólal a virágszál:
jól gondold át!
Itt élhetek még néhány napot,
míg kezedben azonnal meghalok!
Ezt nem akarhatod!
Biztosan megnyugszik a lelked,
ha végignézed,
amint szirmaim csendben
elvéreznek?

Egy akácos emlékére

Motorfűrészek zúgása veri fel a csendet,
fészekrakók hada riadtan menekül,
fűrészportha vérzik az akácok törzse,
majd nagy robajjal földre dől,
ág-agancsok lobognak a tűzben,
körülöttük izzik a levegő,
pokol hője sem éget nagyobb hévvel,
megtisztul tőle a szenvedő,
favágók szitkai szállnak a széllel,
dolgos kezük után halál marad,
évgyűrűk gurulnak a sarjadó fűben,
eltűnik egy akácos – nyomtalan.

Kacéran...

kacsintott a fénysugár,
széttárta szirmait
a szemérmetlen tulipán,
a heves csábításnak
ellenállni nem tudott, –
szégyenükben elhervadtak
mellette a jázminok.

Görgetem hát

Alkonyodik már...
szorosra zárja szirmait a tulipán,
ez a nap sem tartogatott csodát,
görgetem hát napjaimat tovább...

Éjjeli gondolat

A tegnap megint elszökött,
itt hagyott a mának,
hordalékán szöszmötöl,
minden idegszálam.
Egyszer mellé szegődöm,
elhagyom a mákat,
verseimmel költözöm,
nyíló virágszálba.

Lelki béke

Ellazultan hallgattam a csendet,
lelkemben a nyugalom csengett.

R. VITÁL MÁRIA

A fény

Fényben úszó mező ösvényére
hívott a nyári szellő.
Aranyköpönyegbe öltözött a
testünk; a lelkünk
viharvert kabátját
könnyedén levettük,
rózsaszín fátyolba
öltözött borongós kedvünk.
Mélyre vetett emlékeket
kavart fel a forgószelel,
frissítette nyári zápor,
hiába dühöngött az Ég.
Szemed tükrében tiltott
gyümölcsöt érlel, magába szív,
sugarával ragyogva átölel, és
szíved titkos kamrájába hív.

Színes álmok

Az idő múlásával, varázslattal
toppant elém a természet művésze.
Fényfonalakkal festett színes képei
útnak indítottak a valóság szőnyegén.
Vágyam égre kúszott az álmok
gyökért eresztő fonálán, amely
föld mélyén keresztül nyújtózkodott
a fellegekbe. Fénysebességgel osont az
égi ösvényen át, a bolygók között.
Megpihent a Hold vörösen izzó karimáján,
szikrázó fénnel tündökölve lebegett előttem.

Udvarában bokrétába kötött álmaim csillogtak.
A Nap felizzott légköre megolvasztotta szívem
jégsapkáját; a lelkemhez ölelt végtelenben
féktelenül dobogott a szívem. Gondolatom
színes szálait gombolyagba tekerte a szél,
és elrepített az ismeretlen jövőbe, ahol
virágos szőnyeggel borított erdő alján, a
vesszőillatú kosárba gyűjtött, szaporodó
gondok összekuporodtak. A nyírfák tövében,
a remények dombján gondolatokba merültem,
és színes álomba ringatott a szél zenéje – a vágyak tengerén.

Út a Vigadóig

Hozzám vezetett a gyönyörű tölgyes,
akácos erdőn át a kanyargós út,
ahol százéves múltú, árnyas lombjai alatt
együtt ébresztettük a szunnyadó álomból
– hervadó lelkekben – a vágyat. Emlékre
telepedett ködfelhőket kergettük a szívünk
szelével, a búskomor szomorúságot
léggömbbe zártuk, és könnyedén elengedtük.
A nyíri szél a Krúdy Vigadó patinás
épületének tágra nyílt ajtajáig kísért.
A Nyírség Oázis ékszerdobozba kitarult
a Sóstói-tó partján, melyben életre keltek
a kincsek, fényesedtek a gyöngyszemek,
csillogva tündököltek a gyémántok.
Az út végén a barátság előszobájában
fogadtalak, mint egy friss áramlatot.
Szívünkhöz kúszott indák szoros fonatja
erőssé tette a lelki kötődésünk, melyet
vihar nem tépázhat soha.

Hévíz aranyalást alatt

Festői látványú zalai domb
köré fenyők rajzolnak csipkét.
Aranyalástban ragyog a Hold,
csillog a Hévízi-tó tükren.

Szikrázó aranyát szórja a Nap,
fátyolban táncol a vízitündér,
Hévíz völgyében reánk vár a csoda,
tündérrózsákkal a víz tükren.

Anyaföld ölében a dombok alatt,
csodálom párás köpönyegét,
merengek illatos ködfátylában,
cseppjében lelkem merülni kész.

Szívem kelyhében öröm maradt,
a csodató hírével útra kél,
termálvizétől gyógyuló testem
Nyírségbe viszi lelkem derűjét.

Csodaforrás a kék Ég alatt,
hulláma álomba ringatni kész,
Hévíz város kincsei között,
átrepülünk az új év küszöbén.

Tavaszi hírnöke

Ifjú hajtás nyújtózkodik,
rügyből pattan zöld levél,
hírnökével most érkezik
a tájfestő, új legény.

Kacsingató napsugárral
feloldja a jég szívét,
paplan alól szél úrfival,
felszállnak a hópihék.

Vándorútról megérkezett
az új tavasz illata,
virágszirmát bontogatja
hóvirág és ibolya.

Harangszoknyás hercegnővel,
ébred már az új világ,
csilingelő csengettyűvel
bólogatva körbe jár.

Szúnyog úrfi

Beszökött a szobámba
a szúnyogék fia,
lecsaptam éji csendben,
mert zúgott az ostoba.
Szúnyog úrfi éhezett,
édes vérre vágyott,
nem gondolta, hogy az éjjel
lopott vérbe mártom.

Pöttyös labda

Ha eldobod messzire,
elgurulna sebtibe'.
Repítsd fel az ég felé!
Meglásd, hozzád, visszatér.
Két karod, ha kitárod,
öledbe hull, meglátod.
Lendülettel elgurul,
szeplős arcán pötty virul.

SCHVALM RÓZSA

Áprilisi égbolt

Az ég kékjén fehér felhők úsznak át,
ezernyi gyapjas bárány, mint égi nyáj.
Lassan a nap közelébe vonulnak,
majd az ég kék tengerébe simulnak.

Zavartalan', fényesen ragyog a nap,
áradnak égő, aranyló sugarak.
Pazar fényözöne vetül a földre,
Kizöldült füre, erdőre, mezőre.

Ősz a tavaszban

Ragyogó májusi napsugár,
sűrű, sötét felhők mögé bújtál.
A tavasz késő ősze fordult,
vad szélvihar tombol, eső zúdul.

Szelíd, csörgedező patakok,
mint zúgva habzó, rohanó folyók,
medrükbe nem férve kilépnek,
pusztítanak árvizek, belvizek.

Orkán erejű szélviharok
nyomában kidőlt faóriások,
amik túléltek sok évszázadot.
Jó időt még június sem hozott.

Fény után vágyó tekintetek,
kémlelik a rohanó felhőket.
Hisz ideje volna a nyárnak,
júniusi, fénylő napsugarának.

SOSANNIM V. ÁGNES

Szózat a Bölcsességhez

Bölcsességre szomjazom,
S a Bibliámat olvasom,
Benne mozog szellemem,
S a Bölcsességet megplem.
Elvezet és felnevet,
Az Igéd titkot rejteget,
Gondolkozom szüntelen
Igéden – ez életem.

Belobban az értelem,
Válaszod ha meglelem,
Felhevül rá szellemem,
Ha éhezem, *ezt* éhezem,
De élvezem,
Ha létezem,
Tebenned nem félelem.

Véleményem írom én,
Válasz ez a kínokért,
Amin lelkem átesett,
Amíg meggyötörtetett.

Kerestem az arcodat,
Nem ettem.
Jelenlétedet én
Gyorsan vettem.
Az Igédet magamba
Csak szívtam,
S nevedet segítségül hívtam.

Bölcsesség, te, Értelem,
Higgy és remélj énvelem,
Veszejtsd el a kételyem.

Szabaduljak szárazon,
S nevessek a záracon,
Miközben rád szomjazom,
Ragyogj rám, oh oltalom!
Emelj fel, mint sasmadárt,
Aki benned s arra járt,
Ahol kiált Szellemed,
Érints meg, hogy bölcs legyek!

Ragadd ki a létemet,
Nevezd meg a rémeket,
Dalold el a dallamot,
Szóljon nekem mondatod!
Válaszodat elnyelem,
Elnyeli a szellemem,
S megemésztí lelkemen
Igaz istenfélelem.

Tebenned, ha szárnyra kel
A lélek, s engem érdekel,
Mit cselekszel, s tervezel.
Az Igéd kell, és esdekel
A szívem,
Emelj fel, és gyönyörűbb lesz minden!

Két hónap alkohol nélkül
– részletek egy fiatalember naplójából –

Jan. 4.

Két hónapig nem ihatok. Rettenet. Ma egész nap remegtem.
De lehet, ez csak azért volt, mert nem fűtöttek...

Jan. 7.

Felvettük a fűtést, már nem remegek. Ma egyébként egész
nap égett a gyomrom; lehet, attól, hogy chilit reggeliztem...

Jan. 10.

Elfogyott a chili, és nem égett a gyomrom. De este már
hánytam és szédültem. Lehet, nem kellett volna megenni azt a
háromhetes halászlét...

Jan. 16.

Már három napja semmi bajom nem volt, erre ma este kegyetlenül megfájdult a fejem. Lehet, halkabban kellett volna hallgatni a zenét...

Jan. 21.

Kisebrendűségi érzéssel küszködök. Mindenki rajtam röhög. Lehet, nem a barátnőm szoknyáját kellett volna felvenni...

Febr. 1.

Ma reggel elájultam a buszon. A rohammentő vitt el. Életveszélyes állapotban vagyok. Lehet, nem kellett volna lezsidózni azt a fekete ruhás, bakancsos, kopasz fiatalembert a buszon...

Febr. 10.

Tegnap meghaltam. Áttoltak a proszektúrára. Lehet, nem kellett volna kirántani azt a csövet a torkomból...

Febr. 14.

Ma temettek el. A szomszéd néni sírt. Lehet, szólni kellett volna, hogy én vagyok a halott...

Febr. 25.

Beszögelték a koporsót, így hogy megyek vissza az orvoshoz? Lehet, többet kellett volna beszélnem a feltámadásról...

Márc. 1.

Letelt a két hónap! Most már ihatok. Még szerencse, hogy hoztam magammal egy kis pálinkát...

Kicsit később:

Szétrohadt a fejem. A pálinka kifolyt a koporsó aljára. Lehet, újra kéne kezdenem az életemet...

Márc. 21.

Ignéczy Zsoltnak hívnak. 3,5 kg vagyok. Nincs elég hajam. Nem látok rendesen. Nem tudok beszélni. Nem engednek ki vécére, ezért pelenkát kell hordanom. Nem bírok lábra állni. Nincs kaja, csak tejet ihatok. Nem hívhatom fel a barátnőmet. Nincs tévém, nincs internet. Nincs sör! Az emberek folyton aktfotókat készítenek rólam. Anyámnak nincs egy értelmes mondata hozzám.

Ráadásul egy kenyér méretére zsugorodtam. Egészen csalódott vagyok. Sosem gondoltam volna, hogy ilyen az újjászületés...

SZABOLCSI ERZSÉBET

Itt és most

Neonzöld villogásban,
díszbabák közt,
csillogó kirakat-létben
mennyt ér vajon
önként vállalt,
szürke őszinteségem?

Merengve (haikuk)

Álmodó

Álmokra vágyom.
Szürke hétköznapiakon
vágyam csak álom.

*

Közeledő

Közel a távol,
ha lélek a lélekkel
egymásra talál.

*

Kérdező

Vajon lesz-e még
holnap is színes levél
árvuló fámon?

*

Örökké

Az út nem fogy el –
új lépésed bármerre
új utat teremt.

SZABÓ EDIT IRMA

Várakozó íráspont

Várakozó írásponton
vagyok.
Pihennek a
lelkembe íródott
szavak,
hogy aztán
a képzeletem szárnyán
repüljenek
a kék
gondolatmadarak.

Átívelek fényes lélek-szinteken

Versenyt fut velem a párhuzam-idő,
vagy én követem, mint jelent a jövő?
Visszanézek, mögöttem kanyargó múlt,
előttem ismeretlen kötél tánc-út.

Készültem, és ünnepelni akartam:
mulandóságot sirat a naptáram.
Januári, döbbent csendben a hitem,
s fényezetlen életmesém keresem.

Szentélyemben ha befelé kémlelek,
behunyt szemmel megláthatom lelkemet.
Ellenállhatatlan húrok pendülnek
egymásnak feszülő ölelés felett.

Felrémlenek bennem korszak-rejtjelek,
hétköznapi-taposók s színes hátterek.
Völgy-mélység húz, szikla-magasság emel,
vagyódó távollal dacol a közel.

Kandallóban zsarátnok-parázs pirul,
tükromön túl a sorsom is átfordul.
Akár jóra, akár rosszabb irányba,
sorstervemet az angyalom vigyázza.

Nem törhet meg ármányerők hatalma,
sem a hamis képmutatás csapdája.
Tudom, helyes úton járok, ismerem
küldetésem, hivatásom, életem.

Itt vagyok, és édesanyám is velem,
ünnepe, hogy életet adott nekem.
Püspöklila ciklámen a cserépben
emlékeztet: ötven éve születtem.

Üzennek a szivárványba írt szavak,
csaponganak fantázia-madarak.
Családom és mindazok, kik szeretnek,
osztozhatnak bajban és örömben.

Szárba szökken sok elhintett gondolat,
megremeg és érlel a most-pillanat.
Átívelek fényes lélek-szinteken,
képzeletem határtalan, időtlen.

Ünnep-létem védelmezőn átkarol,
emelkedett percem büszkén vállalom.
Tortámon a gyertyalángot elfújom,
ötven évem bölcsességét adhatom.

Az orsómról lepergett fél évszázad,
mennyit tartogat még a sorsgombolyag?
Érzéseim által megélt jelenem
s virágcsokrom – farkasszemet néz velem...

SZABÓ GITTA

Epigramma 3: Préda

Egyszer egy ifjú, törzsi fiút szerelem tüze éget,
Testét marja a vágy, szíve csak úgy muzsikál.
Sátor mélyén titkos nászt sirat egy piruló lány,
Hódító ifjú fut, szalad, új vadat űz.

Éjfél után

Mintha égiháború volna,
Dörög, visít, sistereg, s
Szikrák szabdalják az eget.
Az éjszakai égbolt vörösben játszik,
Rakéta s tűzijáték a levegőben cikázik.

Riadt madarak zavartan röppenek,
Vonító kutyák, mint veszett ebek,
Reszketve tépik láncuk, menekülnek.
Bújnának akár a föld alá,
Csak érne véget a szilveszteri mulatság!

Gyermekek álmukból felsírnak,
Édesanyjuk ringatva nyugtatja.
Csecsemő csüng az enyhet
Adó anyai keblen, s
Alszik – meg-megránduló testtel.

Elfogyott végre a felnőttek játéka,
Csendbe burkolózik az éjszaka.
Madár, kutya mind megnyugszik,
A kisgyermek is békésen alszik.
Nyugovóra tér az új évet köszöntő nép.

SZABÓ KILA MARGIT

Magyar vagyok

Én magyar vagyok, magyarnak születtem.
Én magyar tájon, magyarul nevelkedtem.
Az én hazám Magyarország, egy gyöngyszem,
Ilyen gyönyörű ország sehol sincsen.

Fővárosunk Budapest, rá büszkék vagyunk,
Történelme hőseinkről mesél nekünk.
Piros-fehér-zöld magyar zászlónk lobog,
Ékes, dicső kardunk fénye csillog.

Sebesen folyik a Duna, Tisza vize,
Oly csodálatos a Balaton környéke.
A hegyeink egymást ölelve magasodnak:
Szőlődombokat, erdőket karolnak.

Aki látja, nem szabadul varázsától,
Gyönyörű szépségétől, vonzásától.
Szeretlek, Hazám, mint a mag a földet,
Buzdító vágyat adsz és büszkeséget.

Te vagy örömömben, bánatomban velem,
A muskátlis házakat, földeket szeretem.
Magyarnak lenni büszke gyönyörűség,
Lelkemben él a hazaszeretet s hűség.

Nincsen szebb hely a földön, a világon,
Magyarország az én hazám, a legszebb
Ország a kerek földön, a világon.

Emlékeim

Salföld község legmagasabb pontján,
Az én kedves szülőházam ott áll.
Van redőny és zsalu az ablakán,
És kerek kút áll az udvarán.

Nyáron hajnaltájban, korán reggel
Madárdalok füttye, dala kelt fel.
Balatonnak dimbes-dombos táján
Kedves kicsi falum, Salföld vár rám.

Itt voltam én pajkos, kicsi gyermek.
Minden embert s követ jól ismerek.
Őriztük a pelyhes kislibákat,
S itt úsztattunk sárga kiskacsákat.

Temetőnél állt egy hatalmas tó,
Az igazi jó kacsauztató.
Voltak benne kicsi ebihalak,
Játék békaszékkal fogtuk meg azt.

Kötenger volt a mi játszóterünk.
Ráugráltunk, egymást kicseleztük.
Hol köszörülük az ollót? - játék,
Minden kőhöz köt egy kedves emlék.

Odébb mentünk, piros bicske díszlett.
Aztán – hátrább – kökénybokor is lett.
Mellette a piros galagonya.
Mondtuk is: ízes, mint a naspolya.

Édes gyermekkorom szép emléke,
Végigkísér egész életembe’.

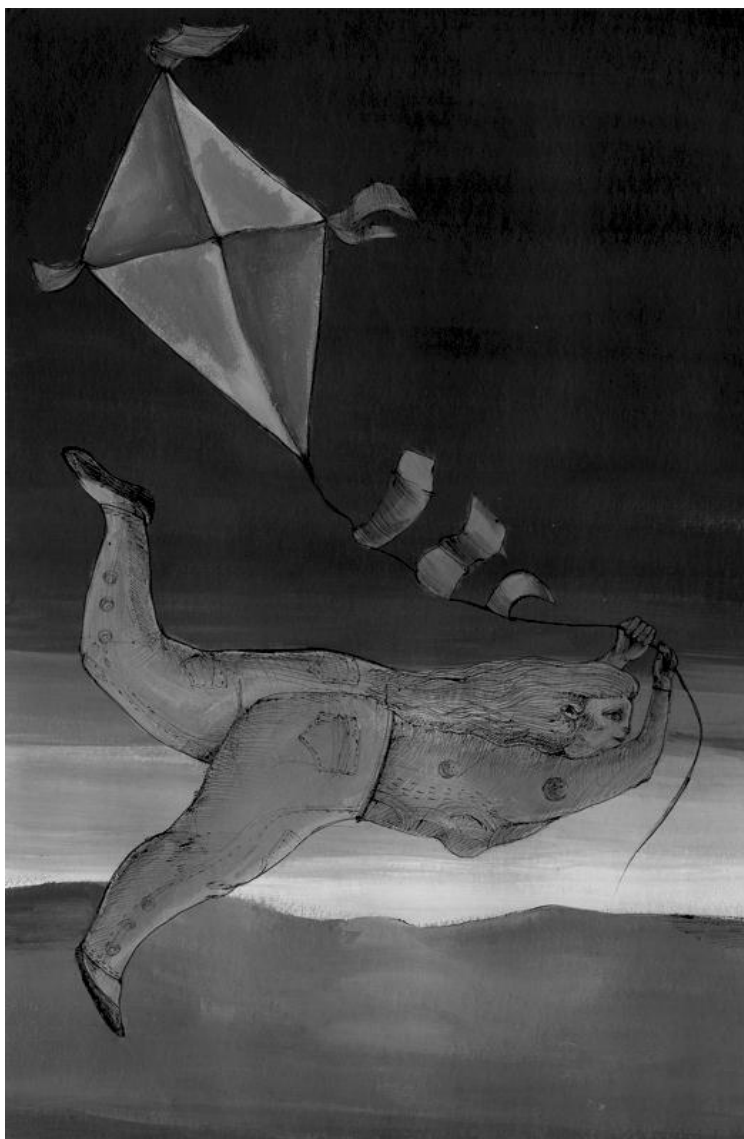
Soha nem feledem

Nem feledem,
emléked él hangtalan szavakkal.
Álomszerű pillanat feldereng imádsággal.
Te voltál boldog óra, hajnalom és reggelem.
Nélküled sivár minden, boldogságom nem lelem.

Rád találtam,
de álom ringat a végtelenben.
Jó lenne Hozzád bújva sétálni a napsütésben.
Felidézem cseppnyi múltunk gyönyörű napjait,
könny ízű gondolat kíséri álmom perceit.
Hívnálak, de csak a csillag ragyog esti fényben.
Már nem vagy, de vagy még fájó, érző szívemben.

Rád találtam:
nekünk egyszer találkozni kellett.
Soha nem feledem lényed', engem csak ez éltet.
Te voltál a legszebb gondolat, és ragyogtál, mint a Nap.
A legnagyobb erő, hatalom, amit ember kap.
Szemed ragyogása lelkem tengerét érlelte,
Csodálatos érintésed a szívem perzselte.

Rád találtam
egyszer, de elmentél messze, tova.
Selymes fuvallat volt hangod puha bársonya.
A boldog éveket köszönöm, soha nem feledem,
Hiányod fáj, Nélküled boldogságom nem lelem.
Köszönöm, hogy voltál, szerettél, s fogtad a kezem –
emléked soha nem fakul: soha nem feledem.



MÁRVÁNY BERTA: SODRÁSBAN

SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA

Sorsok

Köröttem sorsok botladoznak.
Néma és hangos sikolyok
keresnek segítő kezeket,
hogy orvosolják a sebeket.
Hiába zengő panaszok,

nem találnak meghallgatásra.
Fagyos tekintetek fojtják
el emberi érzéseiket,
porig alázzák lelkeiket,
bűzmocsárba letaszítják...

Alantas létével bujkálni
kényszerül, mint az üzőtt vad,
hogy a hideget távol tartsa,
lezser ruháit ritkán mossa.
Kezéhez lassan bűn tapad...

Szemét vakítja fény s csillogás.
Ha nem talál is, enni kell...
Szemétben túr remegő keze,
a hajnal arca pirul bele,
és megkönnyezi, ha nem lel...

Kérdőre vonva a világot
dühében pusztításba fog.
Folyókat zúdít ki medrűkből,
Tör-zúz gátat, házat erőből.
Szégyen szeme egyre zokog...

Nem kímél embert, sem állatot...
Tövestől csavar ki fákat –
bámulva a keserű nyomort...
Új erővel vértéz vad ostort,
s tombol, mint megveszett állat...

Egyszer majd térdet hajt az ember,
s imája meghallgatást lel.
Majd nem akar urat játszani...
Belátja, hatalma porszemnyi
csak – szemben a végtelennel...

Búcsút int a nyár

Kibontott hajjal őszt üzen a szél,
fák homlokán sárgul a falevél.
Leveti fodros ruháját a nyár,
ködbe vész az égi birkanyáj.

A Hold csak néha mutatja képét,
nem szereti házipipáknak füstjét.
Erdők dús haja hullik serényen,
szélgyerek kócolja a réten.

Drótokon madarak egybegyűlnek,
fübe harap foga az ezüstnek.
Gyúrt köntösbe bújnak a rovarok.
Könnyezve néznek az ablakok.

Nem zsong a fal, elszállt a madárdal.
Szél hasítja a tájat karmával.
Álommá válik a színes élet,
kifakult lett a színházbérlet...

SZAKÁLI ANNA

Fehérlepke (részlet)

Hirtelen egy fehérlepke szállt a fatörzsre. Megállt a mozdulatban. Ujjai úgy maradtak nyitottan, és csak nézte a lepkét, melynek szárnya végén két kicsi fekete pötty díszlett. Szarvacskaszerű nyúlványai ide-oda jártak a fején, és szemeivel mintha őt nézte volna.

– Hát eljöttél? – kérdezte suttogva. – Nagyon szép a ruhád. A lepke megmozdította a szárnyát, és mint aki helyesel, többször megnyitotta és becsukta.

– Éppen rád gondoltam! Éppen azt gondoltam, hogy ha eljössz, felveszel a hátadra és elrepülünk. Elviszel a szivárványhoz? Láttad a szivárványt az égen? Itt senki nem látta, csak én...

– Hát te mit csinálsz itt? – kérdezte az egyik kislány, aki meghallotta a suttogását.

A kislány homloka felett – furcsamód – egyenesre vágott volt a haja. A felnőttek ezt úgy mondták: frufu.

– Magadban beszélsz? – érdeklődött a frufus, miközben összehúzta a szemét, és ettől szúrós lett a tekintete.

– Nem. Odanézz! – mondta Marika halkán, szinte mozdulatlanra dermedve, nehogy a lepke elszálljon, és boldogan biccentett fejével a lepke felé.

A lány odanézett, és meglátta a fakérgen pihenő lepkét. Vilámgyorsan felemelte a kezét, és mielőtt bármi történhetett volna, tenyerével agyoncsapta. A fehér szárnyak letörték a szétmaszatolt testről, és lehullottak a fa tövéhez.

– Te buta, hiszen ez káposztalepke! – közölte diadallal, és tenyerét beletörölte a fa kérgébe.

Marika csak nézte a letört szárnyakat, és a döbbenettől alig kapott levegőt. Majd leroskadt a szárnyak mellé, és összekuporodva sírni kezdett. Bánatosan, eltelve csendes fájdalommal.

A síró kislányt a többi gyerek rövid időn belül észrevette, és azonnal hívták az óvó nénit. A frufus csak állt, és nézte, ahogyan Marika sír. Az óvónő megkérdezte, mi a baj. Ő nem tudott felelni, könnyein át nem is látta, kik vannak ott, csak rámutatott a lepkeszárnyakra. A kislány, aki agyonütötte a lepkét, bevallotta, hogy ő tette, és azzal indokolta tettét, hogy az egy káposztalepke volt, és az anyukája mondta, hogy káros.

A gyerekek csendben várták, mit mond az óvó néni. De az óvó néni egyelőre hallgatott, mintha nem tudná, mit mondjon. Marika ezt a hallgatást úgy értékelte, hogy vele érez együtt, hiszen nem mondja, hogy a frufus jól tette, amit tett, de mégis szívszorongva figyelt. Vajon mit mond? Vajon megérti, hogy ő miért sír?

- És tessék elképzelni, hogy még beszélt is a lepkének! – mondta a frufus lány.

Az óvó néni lehajolt Marikához, és felemelte. Megfogta a kezét, és kivezette a gyerekek gyűrűjéből, majd megkérdezte:

- Tudsz beszélni a lepkékkel?
- Igen – válaszolta szepegeve.
- Elmondod nekem is?
- Ez titok – bökte ki, és szerette volna elhúzni a kezét.

Az óvó néni azonban a szabadon levő másik kezével betakarta, majd nyugtatóan megsimogatta a keze fejét, így hát otthagya.

- Én tudok titkot tartani. De tudod, mit? Ha te is tudsz titkot tartani, elmondom, hogy én kivel szoktam beszélgetni. És akkor mától barátok leszünk! – szólt kedvesen, majd megkérdezte:
- Tudod kivel szoktam beszélgetni?
- Kivel? – éledt fel benne a kíváncsiság.
- A madarakkal.
- A madarakkal?
- Igen. Velük üzenek az édesanyámnak, aki nagyon messze lakik, és már nagyon öreg.

Az óvónő szemébe könnyek szöktek. Nem merte elmondani, hogy az ő édesanyja tulajdonképpen már nagyon régen meg-

halt, akkor, amikor ő még kislány volt. Hátha még jobban felzaklatja Marikát. De ezt a dolgot Marika aznap este mégis megtudta. Véletlenül hallotta, amikor a nevelőszülei beszélgettek a történeletről, és azt hitték, hogy a gyerekek már elaludtak. És akkor tudta meg azt is, hogy az óvó néni mindig elmondja Mariska néninek, hogy mi történt az óvodában, és hogy figyelik őt, és mindezt azért, hogy segíteni tudjanak neki, és hogy játszon végre a többi gyerekekkel...

Most nagyon jólesett neki, hogy az óvó néni fogja a kezét, és körbe sétálnak az udvaron. Sokáig hallgattak, amikor Marika egyszer csak megállt és azt mondta:

- Én már tudom, hogy a lepkék és a madarak tündérek. És szeretik, ha beszélgetünk velük. És ha elveszítik a szárnyukat, akkor sem halnak meg, csak mások lesznek.
- Mások? Például mik?
- Például emberek!

Az óvónő megállt, majd szembefordult a kislánnyal és komoly arccal azt mondta:

- Lehet, hogy igazad van!

Abban a pillanatban az óvodakerítés mentén ültetett, embermagasságú sövény fölött feltűnt egy fehér fejkendő, és folyamatosan haladt a sövény mellett, hol fel, hol lebukkanva, a lépések üteme szerint. Az óvoda udvarának másik feléről úgy tűnt, mintha egy óriási fehérlepke szállt volna végig a kerítés mellett.

Marika felsikoltott.

- Édesanyám! – és elengedve az óvónő kezét rohant a kapuhoz.

A kapuban egy sötétkék kosztümös, fehér selyem fejkendős fiatalasszony állt meg. A kendő sarkait az enyhe szellő gyengéden lobogtatta, mintha valóban egy hatalmas fehérlepke szárnyai csapongtak volna.

Édesanyám! Tudtam, hogy eljössz! A lepke, a lepke... - kiabálta elcsukló hangon, és sirva borult anyja széttárt karjaiba, aki leguggolva magához ölelte, majd felkapta az ölébe, hogy elhalmozza szerető csókjaival.

DR. SZTOJCSEV STEFÁN

Műfordítások

Ivanka Pavlova: Néma ima

Szeress, hogy felfedezhesd – szép vagyok.
Hogy vízesésként hulljon alá a hangom,
és legyen a forróságban enyhítő szellő,
fagyban melegítő, páncélod, aki véd az ütésektől.
Úgy szeress, hogy kibírd a hozzám vezető út
tüskéit, ami felsebzi lábad minden lépteden,
úgy szeress, hogy ölelése abroncs legyen!
Legyen égboltodon felragyogó üstökös,
ősi énekek dallamával feletted elhaladó,
megbabonázó ragyogás, ami felébreszti
benned a titkos zenét, és megérinti szívedet.
Szeress, másként mint a többi,
Szeress az ifjúság lángoló heve nélkül,
Kábulat és istenítés nélkül,
A férfialkony borúja nélkül.
Szeress gyöngéden,
Ahogy szereti a fákat a termékenyítő szellő,
Ahogy finom ujjak hárfából varázsolnak hangokat,
Ahogy a nyári mező minden rejtett illatát
felszabadítják a kaszák,
Szeress, és a lelkemen is átragyogsz,
A legjobb leszek, akit valaha is látsz,-
Szeress akkor is, ha mindezt tagadod,
És én kitalálalak
– Istenem, akihez fohászkodom!

Angel Wagenstein: Izsák öt könyve (részletek)

Szüülőhelyem Kolodec, kicsiny városka, lengyelül mjesztjecsko vagy helyecske, a mi nyelvünkön stetl, fő és egyetlen utcáján volt a szabóműhelyünk, a Mod Parisien. Kirakata nem volt, az alacsony ablakokra párizsi és bécsi divatlapok oldalai voltak ragasztva.

Ezekon elegáns frakkos urak és elragadó bécsi hölgyek pipiskedtek rózsaszínű divatos ruhákban, de amennyire emlékszem, nálunk egyetlen frakk vagy rózsaszínű női toalett sem készült. Apám leginkább régi, kifakult kaftánokat fordított ki, és úgy örült, mint egy gyermek, amikor a másodjára kifordított ruha – a tükör előtt – újnak tetszett. Legalábbis ezt állította félig összeszorított szájával, miközben hihetetlen mennyiségű tút tartott ajkai közt. Jó szabó volt, és itt a helye, hogy megemlítsem a kedvenc történetét: hogyan varrt Őfelsége gárdistájának piros mundért, bár személyesen én soha nem láttam gárdistát a mi Kolodecünkben. Az ügyfél nagyon meg volt elégedve, miközben nézegette magát a tükörben, azt mondta:

– Csak azt nem értem, miért kellett egy egész hónap egy munder megvarrásához, amikor a zsidó Isten az egész világot hat nap alatt teremtette.

– *Nézze meg a világot, tiszt úr, és tekintse meg ezt a gyönyörű munder!* – válaszolta Apám.

.....

Néha szekéren érkezett Lembergől, tehát Lvovból, mozigépével Weissmann Ljova úr, újságíró, újságtulajdonos, aki a saját újságát – a Jidische Heimatot – árulta, és esténként filmeket vetített Lejbovics Dávid kávéházában. A filmek, helyesebben filmdarabkák csodálatos távoli világokról szóltak, ahol csodaszép nők laktak, akik lehunyták szemüket, amikor a gáláns urak szájon csókolták őket. Mi tudatlanok és éretlenek voltunk, így nem tudtuk felfogni ezeknek a jeleneteknek varázsát. Arról nem is beszélve, hogy Weissmann úr – a hadiállapot miatt – ezeket a filmeket isten-tudja-honnan szerezte, és a felirataik – mert akkor némafilmek voltak, feliratokkal – dán, flamand, svéd, egyszer japán vagy más nyelvűek voltak. A Drogobics melletti Kolodecben pedig senki nem értette ezeket a nyelveket, különösen a japánt. Csak Avramcsik postásunk, aki az orosz-török háborúban összekötő volt, állította, hogy tud törökül, de pechjére, egyetlen török film sem volt. Emlékszem, egyszer elég hosszú darabot néztünk fejjel lefelé, valaki elkezdett füttyülni, lábbal dobogni, de Weissmann úr mérgesen azt

mondta, hogy ilyen a film, és különben is haza akar érni, mielőtt beesteledik. Így a csodálatos hölgyek és urak fejfelé csókolóztak, ami elég szórakoztató volt. Néha, ha katonai híradókat mutatott, akkor Weismann Ljova patetikusan kommentált:

– Legyőzhetetlen hadseregünk feltartóztathatatlanul nyomul előre! Mindegy volt, hogy milyen irányba mozogtak a katonák, jobbról balra vagy balról jobbra; hogy jöttek felénk vagy távolodtak – a kommentár ugyanaz volt. *Legyőzhetetlen hadseregünk feltartóztathatatlanul nyomul előre!* Később jöttem rá a törvényszerűsége. Weismann úr mindig akkor mondta ezt, amikor a vetítésre Vojtek rendőrfőnök úr is benézett.

Ivanka Pavlova: Meghasonlás

„Tücsök vagyok, és hangya is.”
(*Sztanka Pencseva*)

Hangya vagyok. Bennem a tücsök
nem muzsikál már. Elhagyott.
Talán tud a vers bánatot gyógyítani,
vigasztalannak erőt adni,
a kegyetlent megszelídíteni
vagy bárkit keserűségéből felvidítani?
Vagy tán nem hasznosabb egy öregnek segíteni,
Virágot öntözni, fát ültetni,
fagyott madarat melegíteni?
Még ha magától világos,
hogy a költészet magasztos,
engem zavar ez adottságom,
édes költői képességem:
elveszi figyelmemet a versek írása,
elkerülöm más bánatát és sírását.
Hangya vagyok. Nem éri meg!
Egy tücsökkel kevesebb.

És ennyi.

TERCSI BEÁTA

A lenyugvó nap pillanata

Ülök a vonaton, lellem künn, testem benn.
Titokzatos fák, gyökeitek lenn, lelketek fenn.
Nézem a fákat. Hogy rohannak!
Mögöttük a lenyugvó Nap kacsintgat.
Tűzpiros jelenség, fényed künn, lelked lenn;
sűgysz madarakat, testem benn, lellem fenn.

A Rend

Lehetsz barát,
lehetsz csend.
Lehetsz más is.
A döntés: a
Rend!
Ha véled jó,
ha nélküled.
Így is, úgy is
jössz felém,
lelkeddel
lelkemként.
Ha néma
sóhajként üzensz,
ágyam megvetem;
csendedbe
feledkezem.
Ki az ember
nékem?
Mi végre
jött elébem?
A válasz útja
járható rejtelem.

ÚJLAKI T. ERZSÉBET

Soroló

Hétfős hetykeségem,
Keddes kedvességem,
Szerdás szerelmem,
Csütörtökös csüggedésem,
Péntekes pattogásom,
Szombatos szemtelenségem,
Vasárnapos vigasságom
Kezdem-végzem.
Befejezem.

Tavaszi ének

Fiatalodik bennünk az Idő,
Forróteás esték emléke megkopott,
Ablaküvegen mórlikál a nap,
S egy asszony virágcsokrot kapott.

Kékre mosdatott reggelek intenek,
– sokáig tartott a piszkosfehér –,
Kamaszmosoly nő fáradt arcunkra,
S egy pár félcipő sétákat ígér.

Ölelhető, szerelmes a világ,
Valahol nőnek a szivárvány-gyerekek,
Selymesedik a tisztáson a fű,
S szellők úsztatnak tavaszi éneket.

Szerelem

Ha már nem ölelsz,
fűzfává leszek a folyóparton,
s ágaim örvényt kavarva tartom
a víz tükrén, úgy ölelem emléked én.

Ha nem jössz meg este,
Holdhoz hangosan imádkozom,
S mit nem adtál meg, a szerelmes
Időt visszafordítom.

Ha már nem várlak,
Szélben bontott hajjal
Járok végtelen, egyedüli utakon:
Arcom másnak meg nem mutatom.

Az öregedésről derűsen

Ránc-tánc a száj körül:
a sok nevetés nyoma;
szarkalábak itt-ott:
az olvasás az oka.
Apró árkokban fut
az idő a nyakamon:
majd egy gyöngysorral eltakarom.
Nézegetem a tükröt a falon:
szeplőpöttyök az orromon?!
...talán légypiszok csak
az öreg üvegen...
– Végy, apjok, új tükröt
a vásárban, Sümegén!...

VALKÓCZINÉ KATALIN

Virágoskert lépteitek nyomán

Kedves, drága Gyerekek, amikor ezeket
a hozzatok küldött gondolataimat papírra vetem,
kint hideg van, még fagyosak az éjszakák,
de napközben a nap ragyog már,
simogat, ha meleget még nem is ad,
a kertekben a hóvirág didereg,
de már ott van, jelezve,
hogy akármilyen hűvös van,
a tavasz soká nem késlekedik.
Más ez a mai nap, mint a többi,
ma van az eljegyzések szép napja,
de közben már az esküvőtökre,
eljövendő életetek
alapkövének
letételére gondolok.
Egy újabb út előtt álltok,
hiszem,
hogy az életben a legfontosabb előtt,
hiszen ez egy életre szóló út:
a Ti utatok,
Ezt az utat még senki sem járta végig,
még nincsen kész;
ezt az utat Ti ketten építitek magatoknak,
s hogy milyen lesz, csak Tőletek függ.
Nagy a felelősség,
a tét, hogy milyen lesz az életetek.
Az utat minden pillanatban,
minden lépéssel magatok tapossátok,
és végül, ha egyszer majd, őregen,
talán egy másik ilyen eseménynél visszatekintetek,
attól függ az, látni mit fogtok,
hogy az úton szerteszét milyen magokat szórtok.
Hogy virágoskert lesz-e lépéseitek nyomán

vagy sivatag, az mind csak rajtatok múlik.
Ez az út lehet a kincskeresők útja,
kik minden lépésüknél kincset találnak maguknak,
de ezt az utat a szélről is óvni kell,
naponta gondosan ápolni kell,
tisztítgatni, fényesíteni,
hogy a végén majd nyugodt lélekkel mondhassátok:
megérte ezen az úton,
valamikor,
egy ragyogó nyári napon elindulni.

A szó, hogy *szeretni*...

Tudod, arra gondoltam:
a szó, hogy *szeretni* –
olyan ige,
amely a létezést fejezi ki,
mint ahogy a *lenni*.
De megfogalmaz történet is,
mert aki szeret,
azzal valami különös történik.
És cselekvést is kifejez,
mert aki van, aki szeret,
a létezésből,
a szeretetből kifolyólag cselekszik.
A szó állapotváltozást is mutat,
mert aki szeret, aki van,
aki szeretetből cselekszik,
annak az állapota megváltozik.
Van, mert szeret,
cselekszik szeretetből,
s mert szeret,
történik valami különös vele,
létezik,
mert csak az tud igazán létezni,
aki igazán tud szeretni.

VIEMANN LÁSZLÓ

Harcolt démonokat (szonett)

Harcolt démonokat egy pár fillérig
géppel tervvel csakhoggy legyen bizalom
Minden tett volt élet s halál Hajszoljon
sok az ár! Túrhetetlen ájulásig
hol szakadatlan engedély kétségig
Visszataszító ajánlat napirend!
Ész sürgetést csak elviselhet ember
kolostorban szent lehetett volna

Míg az ég csillagai tűzve örvénylő
sok édes álmán emlékezz ébredőn
város zaj fokozatosan élénkül
szív letört ellenszegülést újra hajt
Végre mintapéldány kezében fényül
remélve az áldozat engedélyt kap

Vagyok

Vagyok bár senki sem keres s ismer
Barátok elhagytak mint emléket
Önfogyasztó vagyok a bánatnak –
Emelkedve felejtett eltűntnek
Oly mint árnyék tört, örölt eldobva –
Mégis vagyok s élek – párás ködnek

A semmiség és megvető zajnak
Élő tengerbe ébredt álmokra
Hol sem érzék és élet akarat
Hajótörés az élet maradat
Még a kedvesem is kit szeretek
Furcsa bár jobb az mint kit megvetek

Egy esszébe való vagyok akit
A nő sose sirat sem neveti
Elvisel Alkotó Istenemmel
És alszik mint szoktam gyermek-álmom
Zavartalan és nyugodt lényemmel
Hajón lenn s fenn a boltív ég alatt.

Imám: Istenem

Köszönöm ami a világegyetem
Föld és víz tűz meg a friss levegő
A napsütést az estét éjt telt csillaggal
Millió szirom-virágot ami itt van
És zenét mi visszaad időt tükrében
Csendet s sötétet pihenést és alvó álmot
A szelet és esőt felejtést vele megbocsátást
A szeretetet ami összetart minden létezőt

Talán akarnék valami mást is természetes
de Istenem mondd meg hogy tudnálak megkérni arra

Bármi

Legyen az bármi, de érdemes!
Talán csak egy szerény gondolat,
Amit megosztani érdekes.
Fontos közlendő, az sose untat!

Szabad gondolat mindig érték,
Mindegy az rímbe szedett képmás
Vagy sejtésre irányult szókép,
De érzékeld a lényeg magját.

Némelyek magasztalnak ritmust.
Az mind jó, ha az alattvaló
És nem terít, hanem összevon,
S gondolatodnak értelmet álló.

Maradjunk mondanivalónknál,
Megtartva az irányt célunknak,
Nem rajtaveszve az írás mámorán,
Légy hű a kitervelt anyaghoz.

Örökség

Megbocsátva kedvelt egem
Sok mint lágyszívűek
Ez azért mert Ő a Mennyben
Már azok közt kik elmentek

Mivel nevem tán apámé
Nem egész lenézett
Kevés örökségem a név
S nincs még értelmezett

Bár neked dicsérném magam,
Mondva inkább engem
Szeress lágyszívűek bohóca
Jár Apámtól nekem

Aurora

Bronz színű – és Láng lesz –
Az észak – ma este –
Oly megfelelt alak –
Oly megrendezetten –
Oly táv – riadónak –

S közöny oly független –
Világnak vagy nekem –
Hatol szerény lelkem
Kihat rá a Felség –
Míg nagy ismeretség –
Parádéz törzseken –
Lenéz lényt Oxi gént
A Gőgösségükért

Fényem már elavult --
De kevés versenyzés
Szint mutat, század ért,
Mikor lényem előtt,
E hely nem becsült fű --
Mező-bárány tudja.

„DUNA”

Sosem mértem áramlatát, de mércém volt a kéz,
család féltett mint tizenévest. „Szélén hűlni elég”.
A hideg Duna mégis húzott figyelmet feledte,
s hogy június is lehet meleg, napfény-égő ég.

Még akkor veszélyt nem lát a serdülők világa,
hol fejeltek Keszi strand-fűjén, bár sült test és kar,
hol ott kihevülten sem törődve a Dunával,
s ne gondolva semmi másra, mint a virtus magyar.

A Duna várt dermesztő vizével, elmerengve.
Nézem hevült égő testem és oltó víz-habot.
Tudom hűsít, máris szaladok mint emlék kedve
a költőnek aki ifjú korán gondolkodott.



OLÁH JÁNOS: HMS VICTORY

Bemutatózunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Ábrahámné Ágnes: Ági vagyok, 55 éves. 40 éve szeretjük egymást a Párommal. A Barátok Verslistának köszönhetek nagyon sok mindent, például azt, hogy nyomtatásban megjelenhettem. Ezúton is köszönöm! Súlyosbodó állapotom óta nem írok, régebbi verseimet küldöm szeretettel!

Bihary Zsoltné: Ebben a kötetben elsősorban három unokám közül a középső, a hét esztendőös Boglárka nagymamájaként találkozhat velem a kedves Olvasó. Az ő környezet- és madárbarát érdeklődése bírta rá, hogy írjak néhány sort a Barátok Verslista „Az Ég Vándorai” című pályázatára. Ám akkor időhiány miatt nem sikerült a végére járnom. Amúgy nyugdíjas pedagógus vagyok. Harmincnyolc esztendeig orosz és francia nyelvet oktattam egy budapesti középiskolában. A művészetek – befogadói szinten – gyermekkorom óta meghatározó szerepet játszanak az életemben. 1974 óta írok rendszeresen, de ritkán: úgy, ahogy az a bizonyos „ihlet” diktálja. Publikálni 1993 óta áll módomban, különböző, önerőből születő antológiákban és újabban az Interneten jelennek meg a verseim.

Bodó Csiba Gizella: 2003-tól 14 önálló kötetem jelent meg: versek, útinaplók, önéletrajzi esszéregények, elbeszélések. „Az írásaim én vagyok!” Hiszem, hogy ha néhány mondat megérint valakit az írásainkból, akkor már volt értelme. Írásaim jelen vannak 2006-tól minden KLÁRIS Antológiában és a Sodrásban című antológia-sorozatban is. Megjelentem „A XXI. század költői” című antológiában, a „Tízek” alkotói között, az Irodalmi Rádió és a Barátok Verslista köteteiben, illetve CD-n. A Kaláka, az Irodalmi Rádió és az Irodalom Feketés-Fehéren c. folyóirat szerzői közé tartozom.

A Magyar-Egyiptomi Baráti Társaság vers- és könyvajánló rovatát vezetem. Az IR öt alkalommal adományozott elismerő ok-

levelet 1-3. helyezéseimért. 2008-ban a Barátok Verslista publikációs Díját, 2010-ben a KLÁRIS Nívódíj II. fokozatát adományozták munkásságomért.

Bor Erika: Bor Erikának hívják. 1978-ban látta meg a napvilágot egy asztalos édesapa és egy felsőfokú kereskedelmi végzettségű édesanya gyermekeként. Iskolai tanulmányait – a ruhaipari érettségit követően – egy felsőfokú szakápolói képzést adó intézményben folytatta. Később elvégzett néhány tanfolyamot (angol nyelv, informatika, grafika); jelenleg a Szent István Egyetem másodéves hallgatója. Számos írása jelent meg pl. a *Sodrásban*, a *Képzeletünk szárnyán*, a *Kövek az óceán partján* című antológiákban, a *Képzeld el...* folyóirat számaiban. Önálló kötetei: *Insulinpumpás tapasztalataim* (2006), *A szobában* (2008), *A fény harcosa* (2009), *Barátság* (2009). Előkészületben: *Életem*, *Ötpercesek*, *Gyerekszáj*. Életére jellemző: *Született... elvegyült... és kivált.*

Budai István: 1950. január 24-én, Eleken születtem. A vasútól mentem nyugdíjba 2007-ben.

Megjelent műveim: *Fényben és homályban* (versek) 2007, *Sugarak az őszből* (versek) 2008, *Képzeletünk szárnyán* (antológia) 2009, *Kardoskúti Antológia* (2009), *Így születik a vers* (antológia), *Gondolatok értéke* (antológia) 2010.

Elismerések: Pro Bono díj (2008), Déli Tükör díj (2008), Kardoskúti Nyugdíjas Vers- és Prózaíró Verseny különdíj (vers) 2009.

Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: Ifjú koromban a könyvek voltak a barátaim, ekkor érintett meg a versek zenéje. Már akkor is írtam verseket, de intenzívebben hat-nyolc éve foglalkozom versírással.

sal, amióta tagja vagyok a Barátok Verslistának. Több kiadványukban jelentek meg verseim. 2009-től a városunkban működő Kertész László Irodalmi Körnek is alapító tagja vagyok. Önálló kötetem „Fény-térben” címmel 2009 februárjában jelent meg, ezen kívül a „Rímbe szedett múlt idő” c. hajdúsági antológiában, valamint 2010-ben az „Aranyceruza” című könyv két kötetében, és júniustól a Kalákában is jelennek meg verseim.

2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért.

Életem részévé vált a vers és a zene, mivel tizenöt éve énekelek városunk kórusában is. Verseimben az olvasó elé tárom a lelkemet, s ha figyel, hallja a dalomat. Írói hitvallásom: „...ne hirdessük fennen, hangos szóval hogy itt vagyunk, mert a föld úgyis érzi, ha magvető járja”.

Fazekas Margit (Szomorúfűz): Egy régi, októberi napon, a Mérleg jegyében születtem. Talán ezért is kedvelem az őszt. Több évtizedes könyvtárosi munkám során végérvényesen elkötelezettje lettem a könyveknek, a zenének, az irodalomnak. A szépség, a nyíltság, az őszinteség, a szeretet fontos számomra. Szeretek álmodozni, hiszen ott szabadon szárnyalhatok. Lételemem a napfény. Szeretem a holdat, a csillagokat, a természetet. Az 1980-as évektől – mióta tolókokcsiba kényszerültem – írom ki magamból az érzéseimet, a gondolataimat, a fájdalmamat. Az írásaimat nagyon sok szeretettel ajánlom az én Kincseimnek.

Fábián Franciska: Fábián Franciska vagyok, 22 éves. Budapesten és Salföldön lakom, és ingázom a két település között. Utóbbi helyen inkább a szüleim élnek, de a természet engem is odahúz.

Kilencéves korom óta írok verseket – életem egyéb dolgai mellett. Egy éve irodalommal is foglalkozom, valamint blogot írok (csorbacsillag.blog.hu). Jelenleg színészetet tanulok Budapesten.

Fekete Eszter: Az irodalom végigkísérte az életemet. Tizenegy évesen írtam meg életem első versét. Évekkel később tértem át a prózára, és itt találtam meg a saját hangomat.

Magyar szakon végeztem: ennek is egyik, de nem kizárólagos oka, hogy írni kezdtem.

Több irodalmi portálon jelen vagyok, és számos antológiában szerepelnek az írásaim.

Gere Irén: Írok. Verseket írok hosszú évek óta. Talán nem is! Inkább csak elkapok, rögzítek pillanatok, érzéseket, színeket, hangulatokat. Közben azt remélem, hogy ezek nem csupán az én pillanataim, érzéseim, színeim, hangulataim. Próbálok hinni benne, hogy verseimmel megérinthetem mások lelkét.

Gergely Edit: Esztergomban élek, 33 éves középiskolai tanár vagyok. A versírás kedvenc hobbijaim egyike. Bízom abban, hogy nem haszontalan kedvtelés, és másoknak adni tudok vele. Az „Egészen Hozzád” című költemény a tartalmi szempontok mellett próbálkozás a kötött versformával is. Ha van olyan olvasó, aki értékesebbnek érzi önmagát a vers elolvasása után, akkor nagyon megérte megírni.

Golán Angéla Gabriella (Gambia): Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek. Már gyermekkoromban belemerültem az irodalom rejtelmes sodrásába. 1984-ben Németországba kerültem, és 1987-ben elkezdtem németül leírni a magam gondolatait és érzelmeit. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet is ápolni és fejleszteni. 2004-től az aktív anyanyelv-használat mindennapossá vált számomra, és nagy örömmel vettem észre, hogy gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Az íráson keresztül próbálok a

fejemben és szívemben meglévő, két kultúrára alapozott és nem mindig egybeeső nézeteimet és érzéseimet feldolgozni. Ez balzsam a szívemnek, ami meggátolja, hogy kétfelé húzó lelkem kettészakadjon.

Gósi Vali: Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok a létezésért, és – bár megmutatta legkegyetlenebb arcát is – nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus: a lét dallama. A boldogság és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményyt a kötött versről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kierőszakolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is”. Én erről másként vélekedem. Ha lelkem hangjait versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és ma már tudom, hogy a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít. Nekem a vers a lelkem is.

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsváron a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia autizmus, logopédia és általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Táncsics, Rímkovácsok, KEK, Holdudvar, Tamási Lajos, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon helyezéseket, Nívódíjat nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban jelennek meg az írásaim.

Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, emlékeim (2009).

Hajdu Mária: Gödöllőn születtem 1958-ban. Születésemtől a szomszédos Isaszegen lakom. Az irodalom szeretetét édesapámtól örököltem. Gyermekkoromban együtt tanultuk a verseket felmondani. Most biztosan mosolyog valahol a végtelenben. 2005-től írok újból. Először csak magamnak, titokban, naplószerű jegyzeteket. Ezekből a jegyzetekből lettek első novelláim. Később tagja lettem a Barátok Verslistának is. Önálló kötetem, *Rímes gondolatok* címmel készült, párhuzamosan a megjelenéssel, létrehoztam saját honlapomat – a fiam segítségével (<http://www.hajdumaria.hu>). Hogy miért írok? Nem nagyon tudom megfogalmazni. Talán, mert megnyugtat, örömet okoz az írás. Most már azért is, hogy sokan olvassák. A költő, az író olvasóitól lesz azzá.

Hangya Lajosné: Hangya Lajosné Korek Anna vagyok (62 éves nyugdíjas pedagógus), Gyomaendrődön élek.

Vargabetűt leírva lettem tanár,
Előtte jártam az élet iskoláját,
Megismertem az agráriumot,
Lepörgettem sok kalendáriumot.
Tudom, hogy a jó anyaföld a legjobb nevelő,
A mag napfényre és esőre megnő,
A gyermek is jó szóra, tudásra szomjazik,
És, ha megkapja, száz töről sarjadzik.
S már csak nyesegetni kell,
Hogy a rossz a jótól váljon el.

Ez volt a hivatásom kollégiumi nevelőként, szakközépiskolás és szakiskolás tanítványaimmál, jelenleg pedig „családi kincseink” fényezésén (5 unoka) munkálkodom, ameddig ez kölcsönös örömünkre szolgál.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász): 1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöttem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló évek következtek. 1978 óta élünk Svédországban. Ma mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a hétköznapijaimat Az írás gondolta lassan érett meg bennem. Hangos gondolatimat, az írott szót, a verselést körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából nyolc éve kapcsolódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honlapok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok. 2005-ben jelent meg *Napfogyatkozás Etelkával a Duna partján* című önálló kötetem. 2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Hámori Zsóka: Gyermekkorom óta keresem az utat, amely az emberi gyarlóság és közöny által megcsonkított, tudathasadásos világból egy sebeiből felépült emberiség értelmes jövőjébe vezet. Bár a jelen, a múlt és a jövő is mulandó, de a költészet tükrében mint múlhatatlanok manifesztálódnak. Számomra a költészet – mint hajóból kidobott horgony – jelenti az állandóságot. Prózai írásaim születése és halála mind hozzátartozik mezítelen költészetemhez. Műveim halálát az átélt érzelmek és e vad, igaztalan világ közötti torz harmónia szülte. Egyes alkotásaimat csak az elfogadhatatlanság iránti motiváció mentette meg a megsemmisüléstől. Szeretettel című gondolatáradatom alkalmi jellegű: „fogadott Atyámhoz” írtam, ahogyan korábbi alkotásomat, az Őrizd Álmod című versemet is.

Hernold Fruzsina: Beszív. Leír. Kifűj. Gyerekjáték. Mint színes, festékes tenyérnyomot hagyni az új tapétán. Beszív. Leír. Kifűj. Kíváncsiság. Mint megnézni és megmutatni a világból mindazt, ami egyénileg gyönyörködtet. Beszív. Leír. Kifűj. Szenvedély. Mint újra és újra belefeledkezni érzésekbe, pillanatba, emberekbe, szavakba és a nyelvbe. Beszív. Leír. Kifűj. Szerelem. Szerellemmel, szerelemből, szerelembe, sze-

relemmé... Beszív. Leír. Kifúj. Művészet, bűvészet, zene, festmény, építészet, csak más anyagból van. Beszív. Leír. Kifúj. Majdnem 18 éve lélegzem...

Jószay Magdolna: Debrecenben születtem 1956-ban, itt is élek. Kiadóban dolgozom szerkesztő-tördelőként. Az internet segített abban, hogy verseimet ne csak a magam és a fiókom mélyének örömeire írjam. Több irodalmi csoportban, oldalon fent vagyok, tavaly decemberrel bezárólag 9 antológiában jelentek meg verseim, valamint macskás történeteimet *A macska* magazin közli rendszeresen. Verseimben éppúgy jelen vannak zajló-pörgő életünk kisebb-nagyobb örömei, mint gondjai és tragédiái; a családdal, barátokkal, társsal kapcsolatos érzések, hangulatok, érzelmek, benyomások, gondolatok; s jelentős mértékben hat írásaimra a természet- és állatszeretet. Folyamatban van első, ám nagy kötetem kiadása, mely – remélem – még ebben az évben megjelenik.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de sokáig nem találtam utat az érvényesüléshez. Kaskötő István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002-óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2008-ban az Irodalmi Rádió szavazásán harmadik lettem. Hat önálló kötetem van.

Kellős Éva: *Feledni nem lehet csak úgy: feledni – tudni kell. Szeretni sem lehet csak úgy: szeretni – tudni kell. S ahhoz, hogy feledjünk, nem szabad szeretnünk.* – írtam éppen 30 éve (14 évesen) má-

ig legbölcsebb, első versemet. Sublót költő vagyok, vagy még az sem. Fájlpóéta, toll és papír helyett klavia-túrázó. Verseimben ugyanazt kutatom, amit sokak: az embert, aki nem tökéletes.

M. Fehérvári Judit: Régóta írogatok. Egyfajta belső kényszer hajt, hogy mondatokba öntsem mindazt, amit a világból megtapasztaltam, legyen az kavarodás, komorság vagy felhőtlen boldogság. A szavak nálam valami rejtélyes öngyógyítási folyamat elindítói, ősi rejtjelek régóta ismert kódjai, mágikus lelkek, kaleidoszkóp csodák.

Néha egyszerűen muszáj csak írnom és írnom...

Rossz érzéseimre gyógyír a sorokba öntött gondolat, akár megállja helyét irodalmilag, akár nem...

Leginkább csak beburkol és elrejt a vers, intimitást ad a sztori, vagy a drámaiságig felpörögnek bennem is a feszültségek.

Mentovics Éva: Az olvasás szeretete már kicsiny koromban mellém szegődött, mint egy hűséges házőrző, egy jó társ, ám verseimet csak 2006 nyarán kezdtem papírra vetni. Azóta már, szerencsére, több önálló verses-mesés kötetem, gyermekeknek szóló lapozókönyvem látott napvilágot. Gyermeekverseim és a felnőttek számára írott versek számos antológiában is olvashatók, néhány megzenésített írásom CD-n is megjelent.

Számomra az írás több, mint ajándék. Maga a csoda, mely a mindennapi munka és egyéb teendők mellett egyszerre tud megnyugtatni, ellazítani és örömet szerezni. A szavakkal történő játék egy varázslatos utazás, egy testet-lelket felüdítő ki-kapcsolódás: látogatás egy másik dimenzióba, melynek a kulcsa a lelkebben található. Köszönöm, hogy olvassák!

Metz Terézia: Ideiglenes földi tartózkodásom 1950. október 14-én kezdődött egy hegyvidéki kis faluban, szüleim negyedik gyermekeként. A landolás nem volt sima, majdnem retúrjegy-

gyel érkeztem, de az érkezési oldalon mindent megtettek annak érdekében, hogy rábírjanak a maradásra. Azóta is önmagamot keresem, s közben hagyom, hogy az élet sodorjon. A sodrás élményét próbáltam, próbálom vers-formába önteni. Ez a pár versem is ebből az intencióból fakadt.

Egyszer-kétszer majdnem felhasználtam a retúrjegyet, de úgy tapasztalom, hogy Istennek még terve van velem. Amíg erre várok, a gondolataimat versekbe öntöm.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécssett jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben. Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. Csepelen lakunk 1975 óta. A verselés, kisebb prózák írogatása régóta kedvenc időtöltésem, azonban csak nyugdíjba vonulásom után jelentek meg az írásaim. Többek között a KLÁRIS és a budaörsi Rímkovácsok nevű irodalmi folyóiratban stb., valamint antológiákban, pl. a debreceni TÜKÖRKÉPÜNK, a pécsi TOLLFORGATÓK címűekben stb. Szívesen fordítom német kötet verseit. Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

Molnár Szilvia: A Szűz jegyében születtem 1973-ban. Szegeden élek és könyvtárosként dolgozom. A tinédzserkori, első szerelmes verskezdemények után is folyamatosan írogattam magamból/magamnak, ám 2001-ben nyitottam a világ felé is. Onnantól számítható körülbelül a tudatosságom az írás terén. Különböző országokkal és stílusokkal foglalkozva a haiku lett a kedvencem. Ebben szeretem magam leginkább kipróbálni. Haikuimmal második alkalommal lettem a Napkút Kiadó országos pályázatán nyertes versközlő, s jelenhettem meg a Na-

pút folyóirat aktuális haiku-különszámában. Az írást terápiának érzem – mint ahogy akként is alkalmazzák a klinikai gyakorlatban –, amikor a szervezetem jelzi: szeretne megszabadulni a kínos, már-már elviselhetetlen feszültségtől. Ettől függetlenül nem vagyok klinikai eset, legalábbis remélem. :-)

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Írogatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség. A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. 2005 szeptemberére óta jelentek meg igazán írásaim: először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Napsziget Íróklub, a Művészetek forrása és a Kaláka honlapjain. Nyomtatásban a Jelen-Lét, a Sodrásban című antológiákban, a Napsziget és a Képzeld el... nevű folyóiratokban, valamint a Torontóban megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a Naplóban. Eredeti foglalkozásomat is így választottam: nyomdász lettem, betűszedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ölmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyermekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik a verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szeretem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha egy valaki is elolvassa az írásaimat, akkor már megérte tollat ragadni.

P. Borbély Katalin: Pálmai Miklósnénak hívnak. P. Borbély Katalin néven írok. 1967-ben születtem Debrecenben. Jelenleg Hosszúpályiban élek. Tagja vagyok a helyi alkotó körnek, a Klárisnak, a Miskolci Irodalmi Rádióknak és a Barátok Verslistájának. Elsősorban prózát írok az életemről és a világ dolgairól. Írásaim megjelennek a Kláris nevű újságban és antológiákban: a Tükörképünk, az Örömgene, az Irodalmat a magyarnak és az Így születik a vers című kötetekben; a Tízec és

a Sodrásban című antológiákban, valamint a 7torony nevű irodalmi portálon.

Pál Gabriella: Mostanában mintha magamnak „ismerném be” magamat, mintha titkolt énem látnám apró feketében a nagy fehér térben, nem ismert merészen, büszkés kevélyen. Ettől aztán elismerem magam, s csodálkozom rá, mint nem várt menetrendszerű buszra, a kilátástalan várakozástól irtózva. Törékeny hittel felvértezve, levegőt is rettegve véve kattognak fejemben a szavak. Szavak, szavak, szavak, szavak! Hogy’ lehetek, lehetnek ilyen fontosak? Gömbölyűek és kecsesek, ritkásak és félszegek, de akkor is szépek, ha tömött sorokban menetelnek... rajta, rajta, rajta, masírozó katonák egy orbitális csata felé tartva. Nem számít, hogy másnak is sorban állnak, mert e parádés menet nekem is tiszteleg...

Polgárné Dornai Klára: Veszprém-ben születtem 1954-ben. Gyermekkorom emlékei Herendre kanyarodnak vissza, de középiskoláimat már Győrben végeztem. Éppen negyed évszázada élek a Rába folyó festői környezetében, a nicki duzzasztó mellett.

A versek közelségét mindig fontosnak éreztem. Volt időszak az életemben, amikor „faltam”, és volt amikor „csak” szavaltam őket. Nagyjából tíz éve írok verseket, elsősorban a lelkeket mélyen érintő dolgokról, érzésekről, hangulatokról, legyen az öröm, fájdalom, bánat, bosszúság, a természet csodái vagy éppen a világ nyomasztó dolgai.

Szerencsés az ember, ha vannak álmai, céljai, és megtalálja az oda vezető utat. Én szerencsés vagyok, megtaláltam önmagam.

R. Vítál Mária: *„Életem színes szőnyegét tekerem, ötvenéves emlékem hintem bele./ Szóvirággal díszítem az álmaim, hangtalanul kergetem a vágyaim...”*

Kemecsén születtem, 1958. december 25-én. Nyíregyházán, a Bessenyei György Tanárképző Főiskolán szereztem diplomát. A nyilvánosság elé 2006-ban léptem ki; ettől kezdve publikálom az írásaimat irodalmi-kulturális és művészeti folyóiratokban, antológiákban. Első, *Igazgyöngy* című verseskötetem 2008-ban jelent meg. A Krúdy Irodalmi Kör, a Barátok Verslista, az Irodalmi Rádió tagja vagyok. Az érzéseim, gondolataim, vágyaim, írásra késztetnek, s nálam a vers

„a magány, üres udvarában, a fájdalom sötét kapujában, a siker fényes küszöbén, az öröm bódító mámorában, a képzelet szárnyaló szárnyán, a Múzsával együtt születik”.

Schvalm Rózsa: 1942. szeptember 26-án születtem Nagyvácszonyban. Az általános iskolát itt, a gimnáziumot Tapolcán végeztem. 1961-ben érettségiztem. Postaforgalmi tanfolyamot végeztem Sopronban. Aktív életemben postavezető voltam. Olvasni mindig nagyon szerettem. Idősen, 2008 decemberétől írok verseket. Tagja vagyok a Barátok Verslistának.

Sosannim V. Ágnes: A rendszerváltás évében születtem a költészet napján – költőnek. A versírásban nem tud megihletni a táj, inkább az élet történései. Verseimben törekszem arra, hogy tele legyen rímekkel, s így könnyen megtanulható legyen. Mint minden valamire való költő, én is hiszek Istenben, és engem is elhívott, talán mint Petőfit. És mint József Attilával, velem is mesélik néha, hogy *harmadnapja nem eszek*. Verseimben törekszem újat alkotni, mint Ady Endre. Szeretem a groteszk humort, mint Karinthy Frigyes.

Jövőbeli terveimben szerepel, hogy köteteket jelentetek meg, és nevemet adom hidakhoz, terekhez. És halálom után 40-50 évvel szobrot készíttetek magamról. Valamint verseimmel a kerettanterv része leszek, és a rólam elnevezett iskolában érettségi tétel. E célok érdekében igyekszem normális, polgári életet élni, hogy egy kicsit példa is legyek.

Szabolcsi Erzsébet: 1954-ben születtem Sátoraljaújhely meghitt hangulatú városában. Boldog gyermek éveket éltem itt békés családi környezetben, hitben, szeretetben. Debrecenben a Kossuth Lajos Tudományegyetemen, magyar-latin szakon tanultam, s megszereztem tanári diplomámat. 1976 októberétől tanítok. Férjem szintén tanár, közös érdeklődési területünk a fotózás, az utazás, a természet tisztelete, szeretete, szépségeinek bemutatása. Három felnőtt fiam van és egy lányunokám. Fotóimon igyekszem megörökíteni a sok ember által talán észre sem vett apróságokat. Szeretem a pillanatképeket, igen közel áll hozzám a japán haikuk világa. Néha elragad egy ritmus, néha csak folynak a gondolatok, olykor-olykor rám törnek a kétségek, máskor átítat az öröm. Soha nem erőltetem az írást, ha nem állnak össze dalokká a hangok, inkább fényképezek, s megvárom, míg újra megszólal bennem a kitörni vágyó gondolat. 2008-ban megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért, fotóimért valamint közösségi munkámért.

Szabó Edit Irma: Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom. Még kamaszként kezdtem verseket írni. Intenzíven 18 éve írok, ami néha csak játék a szavakkal, az összecsengő rímekkel, a vers zeneiségével, ugyanakkor benne rejlenek az érzéseim, gondolataim is. Az olvasó beleérző képességén múlik, hogy mennyire tud ráhangolódni a felé sugárzott mondanivalóra. Eddig tíz antológiában jelentek meg a verseim, és sok-sok pályázaton sikeresen szerepeltem. Tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádióknak, és a 7torony internetes magazinnak. Irodalmi eredményeim 2009-ben és 2010-ben: A Tilos Rádióban elhangzott az *Elcsitult bennem* című versem; az Irodalmi Rádió Gondolatok értéke című pályázatán 2. ill. 4. helyezett lettem; az Irodalmi Rádió Verspercek című műsorában elhangzott az *Időkapu negyven éve* című versem.

Szabó Gitta (Schlemmerné): 2005 augusztusa óta vagyok tagja a Barátok Verslistának. A versírást itt fejlesztettem. Sok játék segített a fejlődésben. Kedvencem a *Szó-szövő* és a vers-átírás. Írásaim rendszeresen jelennek meg a Barátok Verslista saját kiadványaiban, egyéb pályázatokon, antológiákban és önálló köteteimben. 2009-ben több díjat is nyertem, köztük az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „publikáció” kategóriájának díját is. Ez igazi meglepetés volt számomra. Írásaim több portálon is megjelennek, de leginkább a honlapomon olvashatók: www.gitta1961.gportal.hu

Szabó Kila Margit: Budapesten születtem. Nyugdíjazásomig óvónőként dolgoztam.

11 éve írok verseket, történeteket, melyek több antológiában és több folyóiratban jelentek meg. Tagja vagyok a Veszprém Megyei Alkotóknak, a Barátok Verslistának, a Cserhát Művész Körnek. Itt is rendszeresen jelennek meg műveim.

Szabóné Horváth Anna: Ötödik éve, hogy tollat ragadtam. Főleg verseket írok, de akadnak prózák és novellák is szép számmal. Az emberi sorsok, a lelkekben megbúvó érzések és a természet szépsége ihlet meg leginkább. Tagja vagyok a Barátok Verslistának, a Veszprémi Alkotók Klubjának, a Cserhát Művész Körnek és a FullExtrának. Műveim Szabóné Horváth Anna néven jelentek meg irodalmi lapokban (Képzeld el, Napkút, Holnap magazin stb.) és antológiákban egyaránt. Néhány kisebb irodalmi díjat is a magaménak mondhatok, ami talán erőt ad, hogy továbbhaladjak a megkezdett úton...

Szakáli Anna: 1952. január 1-jén született Zamárdiban. Korai alkotói tevékenységét egy-egy novella megjelenése és különböző alkalmakra írt versei jellemezték. Önálló kötetei: 2003-ban a *Tisztafényű lélekkel*, majd 2005-ben a *Hajnali napkö-*

szöntő, 2008-ban a *Nevető hold*. Az önálló köteteken kívül több antológiában, kiadványban jelentek meg versei. Szerzője és tagja az Irodalmi Rádiónak, és a Barátok Verslista nevű irodalmi csoportnak. Díjai: Primavera díj 2006, Advocatus Pro Urbe Siófok 2008, Amatőr Irodalomért Verslista Díj 2009.

Dr. Sztojcevsz Stefán: Ha arra kérném, írjon magáról, bizonyosan húzná-halasztaná a dolgot, hivatkozva betegekre és ügyeletekre, harmonikázásra, fűnyírásra és lekvár befőzésre „Felsőalsón”, aztán elmesélné, hogy milyen jó, hogy ennyit dolgozhat, és voltaképp dicsekszik, majd közölné, hogy mennie kell, mert biciklizni fog a Balaton körül. És nevetve tenné hozzá, hogy amióta nyugdíjas, még kevesebb ideje van. A kevéssel pedig jól sáfárkodik. Nagy László nyomdokain járva fordítja a kortárs bolgár irodalom gyöngyszemeit, feltárva anyanyelve kincseit, hogy Bulgáriáról ne csak a rózsa, a tenger és a Balkán jusson az eszünkbe.

Tercsi Beáta: Zenepedagógus vagyok. A munkám számomra létezés, nem hivatás. Szabadidőmben írok, zenét szerzek – csak ihletre, de az jön, ha nekiülök.

Az igaz magányt keresem, és a súlypontom önmagamban helyezem el. Ez az én utam: az *én* útja. Az egység felé töreksem, s arra, hogy a diákjaim – mikor a földi látszatban már rég nem leszek a mindennapjaik része – megérthessék, s egyszer majd tudhassák is, amit oly tisztán éreznek: a szeretetet.

Újlaki T. Erzsébet: 1955. március 21-én születtem Somlyóújlakon, Szilágymegyeben, 1991-ben települtünk át.

1979-ben végeztem a marosvásárhelyi Pedagógiai Főiskola bölcsészkarán. Zalagyömörőben (Veszprém megyében) élek férjemmel és öt gyermekemmel. Jelenleg éneket tanítok óra-

adóként. A versírás mellett Rákosi Viktor író életét és munkásságát kutatom, népdalkört vezetek. Verseim múltat, családot, természetet idéznek.

Valkócziné Katalin (kaktusz): Azok közé a kevesek közé tartozom, akiknek gyerekkorában sem jutott eszébe verset írni. Életemben leginkább említésre méltó a család, és az az időszak, amikor gyermekeimet felnőtté cseperedésükig – szerető tanácsadóként – elkísértem. Mondhatom, hogy második gyerekkorom volt, hiszen velük érezve jártam az óvodát, iskolát. Örültem a sikereiknek, és sírtam, ha kudarc érte őket. Közben találkoztam egy nagyon kedves baráttal. Egyszer jött egy gondolat, mely hozzá kíváncszott, és én izgulva, vajon nem nagy butaság-e, elküldtem neki. A kedves barát meglepően reagált. Azt mondta, hogy amit én elmesélek, az tulajdonképpen vers. Azóta azt játszom, hogy verset írok. S mert örömet okozni csudára nagy öröm, a gondolatokat, amik később is születtek, elküldtem neki, döntse el ő, érdemes-e az örömré. Azóta is örülünk egymás örömének.

Viemann László: Ki vagyok én? Nem más, mint egy ötvenkét évvel ezelőtt száműzött, húszéves magyar gyerek, aki 1956-ban, új hazájában családot alapított, és most egy 73 éves nyugdíjas fiatalember, akit az emlékei fűznek vissza oda, ahol anyja megszülte. Ahová, amihez hű maradt, és aggodalommal figyeli országát, népét, nemzetét, éppen olyan élénkséggel, ahogy tette azt húszéves korában.

Mi vagyok én? Újpesten végeztem ipariskolát, az USA-ban, New Jersey államban pedig hároméves ipari szépművészetet tanultam, ezzel a végzettséggel szerszámkészítő és legyártó üzemet nyitottam; ezt a tevékenységet űztem harmincöt évig. 2000 után felvettem a tollat és az ecsetet: mondani és mutatni velük az életemből valami keveset.

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTOI:

Bana Brigitta: Iparművész vagyok, a Magyar Iparművészeti Egyetemen (Most MOME) végeztem. Budapesten élek és dolgozom számítógépes grafikusként. Ha készen vagyok a munkámmal, kikapcsolom a gépet, és alkotok tovább kézzel vagy jártomban-keltemben – fejben. Kívánom, hogy mindenki olyan örömét lelje hivatásában, amilyen örömmel én készítettem ezt a borítón szereplő rajzot.

...az írás nem az erősségem, a többbit inkább lerajzolnám :)

Fenyvesi Edit: Díszítő szobrászként végeztem Nyíregyházán. Dolgoztam Tiffany-üvegesként, keramikusként és grafikusként is. Nagyon szeretem a természetet, és szeretek a természetben lenni. A rajzolás és a festészet már gyerekkorom óta jelen van az életemben, és az idővel egyre fontosabbá vált számomra. Az elmúlt évben két kiállításon is részt vehettem néhány munkámmal. Nemrég volt az első önálló tárlatom is. Kedvenc idézetem: „A művészetet nem érteni, hanem élvezni kell.”

Gracza Balázs: Eddigi életem nagy részében Budapesten vesztegeltem, majd egy főiskolányi időre Szombathely fogadott magába. Immár rajz – vizuális kommunikáció tanárként kutatom a lehetőségeimet, és bár kölyökként undorodtam az alapfokú oktatási intézményektől, és kizártam annak a lehetőségét, hogy egy általános iskolába még egyszer beteszem a lábam, most valahogy mégis vonz a dolog. Egyrészt, mert nem akarok passzív életet élni. Másrészt, szeretném „kicsavarni” a fejemben kavargó gondolatokat, melyeket a budapesti mindennapok szülnek. A mindennapok, melyek – egy szürreális szűrőn át szemlélve őket – egzotikussá válnak. Érdekesnek találom városom nem éppen unalmas történetét. Örülök, ha munkámmal másokat is inspirálhatok.

Márvány Berta: 20 éves vagyok. Grafikusnak készülök, szeptembertől képgrafikára fogok járni az Illatos úti művészeti szakközépiskolában, de remélem egy év múlva a MOME-ra is felvesznek, tervezőgrafikára.

Oláh János: Életem eddigi fő állomásai folyóparti, alföldi városokhoz kapcsolódnak. Csongrádhoz, az alföldi kisvároshoz, lelkiileg és érzelmileg mind a mai napig erősen kötődöm. A Tisza parti nagyváros Szeged, már több éve a lakóhelyem és a munkahelyem is egyben. A festészetet autodidakta módon, a könyvtárakat és a múzeumokat járva, az elődök reprodukcióit tanulmányozva, valamint a természetet figyelve sajátítottam el. A festéssel 1996 óta foglalkozom, azóta számos kiállításon szerepeltem, többek között: Csongrádon, Szentesen, Kecskeméten és Szegeden. Olajfestményeimen a Csongrádi Tisza, a Körös, valamint a Maros és környezete jelenik meg impresszionista stílusban. Az általam elindított - Tisza Vidéki Amatőr Alkotók Tárlatának - megrendezésében; és az Önálló kiállítások megszervezésében a Csongrád-Bokrosi könyvtár akkori vezetője sok segítséget nyújtott.

Tartalomjegyzék

ÍRÁSAINK:

ÁBRAHÁMNÉ ÁGNES.....	4
BIHARY ZSOLTNÉ	6
BODÓ CSIBA GIZELLA	8
BOR ERIKA	11
BUDAI ISTVÁN	15
CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET	17
FAZEKAS MARGIT (SZOMORÚFŰZ).....	20
FÁBIÁN FRANCISKA.....	22
FEKETE ESZTER	23
GERE IRÉN.....	25
GERGELY EDIT	30
GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA (GAMBIA).....	33
GÓSI VALI.....	45
GYÖRKE SERES KLÁRA	47
HAJDU MÁRIA	49
HANGYA LAJOSNÉ.....	55
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)	56

HÁMORI ZSÓKA.....	58
HERNOLD FRUZZSINA	59
JÓSZAY MAGDOLNA	62
KAMARÁS KLÁRA.....	64
KELLŐS ÉVA.....	65
M. FEHÉRVÁRI JUDIT	68
MENTOVICS ÉVA.....	71
METZ TERÉZIA	75
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	79
MOLNÁR SZILVIA (APHRODITE)	80
MÓRICZ ESZTER	82
P. BORBÉLY KATALIN	83
PÁL GABRIELLA	85
POLGÁRNÉ DORNAI KLÁRA.....	88
R. VITÁL MÁRIA	91
SCHVALM RÓZSA.....	95
SOSANNIM V. ÁGNES.....	96
SZABOLCSI ERZSÉBET	99
SZABÓ EDIT IRMA.....	100

SZABÓ GITTA	102
SZABÓ KILA MARGIT	103
SZABÓNÉ HORVÁTH ANNA.....	107
SZAKÁLI ANNA	109
DR. SZTOJCSEV STEFÁN	112
TERCSI BEÁTA	115
ÚJLAKI T. ERZSÉBET	116
VALKÓCZINÉ KATALIN	118
VIEMANN LÁSZLÓ	120
<u>GRAFIKÁINK, FESTMÉNYEINK:</u>	
BANA BRIGITTA: SODRÁSBAN.....	BORÍTÓ
FENYVESI EDIT: NYUGALOMBAN VALAHOL	19
FENYVESI EDIT: EGY MÁSIK ÉLET	32
FENYVESI EDIT: MAGÁNYOSAN	54
FENYVESI EDIT: A VÉGTELEN	70
GRACZA BALÁZS: TÖMEGSODRÁSBAN	87
MÁRVÁNY BERTA: SODRÁSBAN	106
OLÁH JÁNOS: HMS VICTORY	124
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>125</u>

A Barátok Verslista levelezőlistának bemutatása



„A barátság klasszikus kapcsolat, s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny.” (Hamvas Béla)

Félreértés ne essék, nem vitatkozni akarunk az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szöni e gondolatot a XXI. század embere számára. Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a **2000-ben** Anisse és Dina által **alapított** (és idén 10 éves) **Barátok Verslista** is.

Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenekelőtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bízunk benne, hogy egy otthont tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizzar világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni. Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://portal.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járókat. Ízelítőnek rögtön elolvashatók és megtekinthetők a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó a művészetek sokszínűségéről, (pl. zenei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy

információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között őszinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudjunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Embernek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé – talán ez az egyik jellemezője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is. Tagjaink olyan humán érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornázató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti. Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiáknak (**Hálóba szőtt szavak**, **Álmodók Földje**, **VersüzeNET**, **A lélek temploma**, **Jelen-Lét**, **Tíz**ek). Rendelkezünk önálló folyóirattal (**Képzeld el...** címmel, elérhetősége: <http://kepzelde.hu>), novellás kiadvánnyal (**Magánkozmosz I-IV.**), és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. a **Másképp látók**, az **Irodalmi Rádió**, a **Kaláka**, a **MAIT**, a **7Torony** és a **Fullextra** nevű irodalmi portálokat, ahol mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet.

Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett légyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli internet megjelenésre két szintén saját honlapon, a <http://www.poeta.hu> vagy a <http://www.alkot.hu> társoldalak alatt. Rendszeresen írunk ki nyílt pályázatokat, amiket a <http://www.poeta.hu> oldalon találhat meg a érdeklődő. Évente jelentetünk meg nyílt bekerülésű antológiákat is – **Sodrásban** címmel.

Úgy hiszem, ez a kis csapat – a nevéhez hűen, – valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr-arszenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis internetes sziget a lelkes emberek kikötője – azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

Évi 4500 forintos tagdíjunk fejében a fentebb említett lehetőségek között, értékes emberek értékes műveinek kavalkádjában bolyonghat a hozzánk ellátogató. A levelezőlistára a **subscribe@verslista.hu** címen lehet feliratkozni.

Irodalom Feketén–Fehéren – irodalmi folyóirat köszöntő és ajánló az új irodalmi laphoz

Köszöntelek, kedves Olvasó, aki kezdedbe veszed az „Irodalom Feketén–Fehéren” címmel jegyzett új irodalmi lap 2009/01.-es és 2009/02.-es számát! (Internetes változat: <http://feketen-feheren.poeta.hu>)

A lapot a Barátok Verslista – fáradhatatlan – alapítója, vezetője, Baranyai Attila „képzelte el”, s indította útjára azzal az elgondolással, hogy még egy lehetőséget teremtsen a megjelenésre mindazok számára, akik nem rendelkeznek könyvnyi terjedelmű írással, akik szeretnék nyomtatásban látni eredetileg íróasztalfióknak szánt munkáikat, vagy nincs lehetőségük önálló kötet megjelentetésére.

S bár mindent megtett, hogy érveit elküldje a szélrózsa minden irányába, talán a mai gazdasági helyzet miatt, talán bizonytalanságból, talán félve az „ítélettől” az utolsó pillanatig nem volt jelentkező, hogy önállóan megtöltsse a folyóiratot, így a lapengedély s az indítással járó minden munka már-már veszendőbe ment.

S ezt a befektetett munkát sajnálva arra gondoltam, hogy annyi pletykalap, reklámújságnak nevezett szenny tölti meg a világot, hogy miért épp az ne kapjon lehetőséget, ami esetleg ennél jóval többet ad sok embernek, esetleg örömet szerez egy kis csapatnak, egy családnak, az egyénnek.

„Építs egy házat, ültess egy fát, nevelj egy gyermeket, írd egy könyvet, s nem éltél hiába.” - szól a görög bölcsesség.

Az Irodalom Feketén–Fehéren nem könyv, hanem egy negyvenoldalas folyóirat, amely azonban az először megjelenő szerzőnek igazi könyvélményt jelenthet. Az anyagi ráfordítást is visszakapja olyan formában, hogy ajándékozhatja ünnepekre, kedvességéből, viszonzásképpen mások kedvességéért. S akkor már megérte.

Ahogy a lap szinte egyetlen nap alatt összeállt, már meg is érkezett az első két jelentkező, így valószínűleg a következő számok is meg fognak születni.

A megjelenésről az alapító-főszerkesztő minden fontos információt elmond, én e sorokkal csak „jó utat”, „hosszú életet” kívánok ennek a lapnak, úgy is, mint első bemutatkozója, s úgy is, mint jövőbeni olvasója.

Találkozzunk e lapban egymással minél többen, a szerzők és az olvasók oldaláról is!

A folyóirat iránti érdeklődéseket a folyoirat@poeta.hu címen várjuk!

Hasznos időtöltést kívánok: Bodó Csiba Gizella szerkesztő

